

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul VIII, NR. 100, NOIEMBRIE 2011 *Apare la sfârşitul lunii* 2,5 lei

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU Redactor şef: Nicoleta Codrin

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; tel.: (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; site: www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Editorial: PERICOLUL LEGIONAR

Din timp în timp şi parcă uitând „ordinul" de „silentium stampa" atotputernicelor forţe mondiale iudaice, **în presa româneasca apar articole care evocă „pericolul legionar"**.

Mai întâi câteva cuvinte despre „cantitatea şi calitatea" acestora: prima observaţie ar fi că aproape toate sunt de mici dimensiuni. Are acest lucru o semnificaţie? Fără discuţie că da, căci evidenţiază – sau, dacă vreţi, trădeaza - faptul că autorul nu poate spune mai multe, pentru că „aruncatul cu noroi" nu poate să clădească un edificiu (care s-ar prăbuşi sub propria greutate, apropos de minciună şi incompetenţă); **în momentul în care scrii mai mult de o jumătate de pagină de ziar constaţi că, oricum ai prezenta lucrurile, argumentele şi faptele prezentate încep să explice, să motiveze existenţa şi activitatea Mişcării Legionare**, ca în bancul cu fabrica de la Zărneşti: oricum ai asambla „piesele de bicicletă", la sfârşit iese tot o mitralieră.

În al doilea rând, vorbim de autori care aparent ştiu să mânuiască cuvintele, dar dacă compari articolele (sau mai bine zis articolaşele) între ele, observi că au acelaşi conţinut „sărac şi bolnav" şi că se utilizează un limbaj devenit stereotip, folosind cam aceleaşi fraze în privinţa conţinutului şi a cuvintelor.

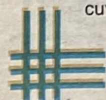
Primesc de la simpatizanţi „articolele" decupate din ziare care vor cu tot dinadinsul să informeze opinia publică despre „pericolul legionar", despre „poziţia" autorului cu mai multe competenţe: autorul a descoperit „oul lui Columb" şi devine, crede el, un mic erou care vrea să salveze „lumea" de acel pericol trăgând un semnal de alarmă, îşi face publică o poziţie care „dă bine" în contextul „nemerniciei" de azi din care se mândreşte că face parte, atrage - „crede el" - atenţia acelor ce stăpânesc peste 90% din tot ceea ce se poate numi „mass-media" la nivel mondial, urlând în corul hienelor.

Am un dosar cu aceste articole şi, dacă mă apuc să „mă uit" printre ele, „rămân surprins" de asemănarea conţinutului în sensul sărăciei de idei, frazelor trase la indigo, vocabularului limitat utilizat. Am spus „sărăcia de idei": provoc la confruntare pe autori, să le demonstrez oricând faptul că bagajul lor de cunoştinţe despre Mişcarea Legionară în corelaţie cu istoria interbelică a României şi a Europei cel puţin, este absolut insuficient pentru a-şi putea dezvolta ideile - şi de aici articolele mici ca dimensiune, dar în special ca şi conţinut.

Nu dau nume, căci nu are nimeni curajul să intre cu noi într-o polemică asupra unor lucruri care, cel puţin pentru moment, îi depăşesc. În lume totul este perfectibil din punct de vedere al cunoştinţelor, ceea ce este mai dificil de „reparat" este conştiinţa şi „cei şapte ani de acasă".

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-Codreanu

PERICOLUL LEGIONAR (continuare din pag. 1)

Nouă, legionarilor, ne este absolut odios oportunismul de acest gen; vă pot numi legionari din detenţia iudeo-comunistă cărora li s-au smuls unghiile de la mâini ca să abjure propriile convingeri şi nu au cedat; fără discuţie, nu suntem toţi eroi, dar nici javre nu vrem să fim.

Care este de fapt efectul acestor articole: departe de a ne face deservicii, ne semnează existenţa - în măsura în care le citeşte cineva. **Cu cât sunt mai absurde şi mai injurioase, cu atât trezesc mai mult curiozitatea** „consumatorilor" de presă avizi după scandal şi inedit.

Cei care ne cunosc într-o măsură mai mică sau mai mare, constată că se practică în continuare, din răsputeri, campania de minciuni, şi observă că, din multe puncte de vedere, mult aclamata democraţie este din prea multe puncte de vedere o copie puţin cosmetizată a dictaturilor având ca fundament diversele feţe ale dominaţiei iudaice.

În iudeo-comunism „se făcea foamea în lanţuri" iar acum putem să zburdăm ca nişte rumegătoare trimise la păscut libere în pustiul Saharei.

În regimul iudeo-comunist 40% din populaţie ar fi plecat din România în căutarea unui trai omenesc; acum, milioanele de români, aflându-se în aceeaşi situaţie, „şi-au luat lumea în cap" din aceleaşi motive.

În iudeo-comunism apartenenţa la „partid" te scutea de competenţă; acum la fel, cu deosebirea că din legislatură în legislatură agramaţii mitocani şi hoţi ajung, printr-o „rotaţie a cadrelor" (acţiune şi expresie aplicată de comunişti), în situaţia de a controla în propriul beneficiu economia naţională, de a face şi desface legi, chiar şi legi organice.

Disperarea „aleşilor" şi a numiţilor de a se îmbogăţi de la un ciclu electoral la altul este atât de mare încât nu pregetă să vândă ce a mai rămas nevândut la preţuri de zeci sau chiar sute de ori mai mici decât valoarea reală - repet un exemplu clasic şi edificator: să vinzi o exploatare în funcţie ca cea de la Roşia Poieni cu un zăcământ foarte bogat în aur, argint şi uraniu, în valoare de zeci de miliarde de euro, pentru infima sumă de 50 de milioane, pentru un eventual comision de 1 milion de euro, este o bătaie de joc la adresa prezentului şi o crimă la adresa viitorului!!

Ce se ocultează într-o astfel de tranzacţie?

Ce nu ştiţi şi, de multe ori, nici nu vă interesează?

Cine şi ce facilitează un astfel de curent de gândire şi punere în practică?

Cine altul decât cel ce poate cumpăra, cine altul decât deţinătorul şi mânuitorul finanţelor la nivel mondial?

Dacă nu eşti retadrat, nu ai de ales între mulţi cei care vor (şi o şi fac) să cumpere România bucată cu bucată pentru a-şi construi aici un Israel european, refugiul din calea furiei arabe şi în genere musulmane care nu este decât amânată deocamdată.

Dar să revenim la **„pericolul legionar"**: ***de ce este perceput ca atare şi de către cine?***

Aş încerca să fac o comparaţie care, dacă nu este foarte meşteşugită, sper să fie totuşi elocventă: comandamentele „de nemişcat" ale Mişcării Legionare sunt respectarea adevărului şi comportamentul demn şi cinstit chiar cu adversarul politic.

Iată ce spune **legea cea mai importantă a legionarului, "Legea Onoarei"**: *"Mergi numai pe căile indicate de onoare, luptă şi nu fii niciodată mişel. Lasă pentru alţii căile infamiei.* ***Decât să învingi printr-o infamie, mai bine să cazi <u>luptând</u> pe drumul onoarei*** *"* - citat încheiat.

Vorbe făţarnice? Nu! În cei zece ani în care Mişcarea Legionară a fost condusă de Corneliu Zelea-Codreanu, cea mai mică abatere a adus sau ar fi adus excluderea din rândul luptătorilor.

Comparaţi acest comportament cu jegul concepţiilor şi practicilor politice de azi; poate vi se pare expresia de mai sus cam nepotrivită cu o exprimare elevată, dar am folosit-o pentru a da mai multă plasticitate comparaţiei pe care v-o propun: **<u>„pericolul legionar" este pericolul reprezentat de săpun pentru jegul politic de azi</u>** şi nu numai, caracteristic iudeo-democraţiei.

Legiunea este un pericol de necontestat pentru murdăria comportamentului clasei politice, pentru ideea necreştină că adevărul, cinstea şi dreptatea ar fi nişte naivităţi în actuala societate.

Trebuie precizat că, din cauza intereselor personale sau de grup, actuala clasă politică a devenit atât de fragilă, atât de receptivă la executarea pe bani a ordinelor golemului iudaic mondial. **În antiteză** vă prezentăm **jurământul depus de elita legionară** la mormântul eroilor Ion Moţa şi Vasile Marin morţi pe câmpurile de luptă din Spania anilor 1936 pentru stoparea formării unui „cap de pod" bolşevic în apusul Europei:

1. jurăm să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogăţire materială

2. să trăim o viaţă aspră şi severă, cu alungarea luxului şi a îmbuibării

3. să înlăturăm orice încercare de exploatare a omului decătre om

4. să jertfim permanent pentru ţară

5. să apărăm Mişcarea Legionară împotriva a tot ceea ce ar putea s-o ducă la compromisuri sau compromitere; împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar înalta linie morală.

Câteva mici **comentarii:**

La pct. 1: sensul cuvântului "sărăcie" nu are înţelesul că trebuiau să umble cu „pantalonii rupţi în fund". Nu poţi să îţi închipui aşa ceva când ştii că unul din principalele scopuri ale Mişcării Legionare era asigurarea unui trai decent fiecărui om din această ţară, completarea venind la punctul 2: *„alungarea luxului şi a îmbuibării"*.

La pct. 3: „expolatarea omului decătre om" - pentru unii ar avea o conotaţie legată de perioada comunistă; este obligatorie precizarea că apare în practica legionară cu un deceniu înaintea instalării comunismului în România şi că aşa-zisa punere în practică a acestei lozinci de către comunişti era o simplă diversiune - lucru constatat de toţi trăitorii epocii.

Aş mai face un comentariu la pct. 5: astăzi, **scuza *"politica, arta compromisului"* trădează însuşirea democraţiei implementate pe mapamond în spirit iudaic.**

Compromisul politic la scară de partid sau de individ ne îndreptăţeşte încă o dată să evidenţiem lipsa de legătură între comportamentul lui Horia Sima ca persoană şi conducător auto-declarat, şi preceptele şi comandamentele Mişcării Legionare.

Dar să revenim la sintagma **<u>„pericolul legionar"</u>**: este un pericol absolut real pe care noi, legionarii, îl socotim ca pe o împlinire a idealurilor noastre. **Este <u>pericolul ca adevărul să învingă minciuna</u>, este <u>pericolul ca dreptatea să învingă nedreptatea</u>**, ca cinstea să învingă necinstea, **<u>ca românismul să învingă anti-creştinismul iudaic.</u>**

Cine se teme de dreptate, de adevăr, de o libertate reală a românilor, de eventuala lor prosperitate *care i-ar scăpa de teroarea zilei de mâine şi care ar da frâu liber preocupărilor de înlăturare a actualei stări de lucruri?*

Prietenii poporului român?!

Sau duşmanii noştri de ieri aceiaşi cu cei de azi, la fel cu cei de mâine?!

În mod absolut evident **apărătoarea** - fără condiţii - a intereselor **neamului românesc**, este **MIŞCAREA LEGIONARĂ**, ea fiind **PERICOLUL MAJOR PENTRU EI**.

Care „EI"? **Îi vom identifica** în amănunţime.

Mai trebuie subliniate anumite lucruri care întăresc afirmaţiile noastre referitoare la planurile israelite de colonizare a României.

Nouă ni se pregăteşte un statut special, în mod evident diferit de al celorlalte state europene.

Aproape toate ţările sunt dominate, într-o măsură mai mare sau mai mică, **de capitalul evreiesc** şi sunt controlate prin aplicarea preceptelor iudeo-democraţiei, **dar toate au acceptat în viaţa politică partide aşa-numite de extremă dreapta.**

În România controlul politic este mult mai drastic, ofensiva mediatică încercând să promoveze ideea drepturilor "seculare" - dacă nu "milenare" - ale evreilor, motivată de contribuţia - bineînţeles, imaginară - la formarea unei identităţi naţionale a românilor. Aceasta nu are corespondent în nici o ţară europeană, dar are corespondent - exagerând puţin - în lupta de demonstrare a lipsei de drepturi a palestinienilor pe teritoriul Israelului de astăzi.

Dacă în Palestina drepturile evreilor au, într-o oarecare măsură un corespondent istoric, acest lucru nu poate fi invocat în România deocamdată. Subliniez: *deocamdată*.

În această situaţie trebuia găsit un alt argument de confirmare a acestor drepturi. Aceasta ar deriva din numitul de domniile lor, holocaust. Acela care, la cel mai elementar bun simţ şi legalitate, ar trebui să facă subiectul unui proces în care să fie prezentate şi alte dovezi în afară de afirmaţiile unor persoane copleşite de ură.

Pericolul legionar?

Este real, dar latent în momentul de faţă, ca <u>un vulcan care doar fumegă</u>.

Menţinerea Mişcării Legionare în afara legii, contrar legilor, deci ilegal, este confirmarea fricii - de altfel, absolut justificată - că oficializarea glasului nostru ar putea să trădeze la altă scară manevrele de anihilare a identităţii şi statualităţii noastre.

Privind la scara nivelului naţional toate guvernările de după 1989, copleşite de lăcomie, de dezinteres faţă de adevărata lor misiune, găsind sprijin necondiţionat în forţele politico-financiare externe - din motive bine precizate mai sus, au acceptat compromis după compromis, aducând ţara în această situaţie.

Se putea şi altfel?

Mă simt obligat să vă dau un exemplu de importanţă capitală: în timpul dictaturii gen. Ion Antonescu, printre altele a fost pentru prima oară stârpită hoţia din avutul naţional şi afacerismul în dauna avutului obştesc. Rezultatul a fost absolut uluitor: cu toate marile greutăţi pricinuite de participarea României la războiul împotriva iudeo-bolşevismului rusesc, tezaurul naţional se îmbogăţise de pe urma livrărilor de petrol şi grâu Germaniei, cu sute de tone de aur (depozitate la mănăstirea Tismana şi jefuite de ruşi după 1944).

Mă rog, asta ştie toată lumea, dar **ce s-a aflat de vreo lună din mass-media** este absolut uluitor: **<u>Germania are de plătit României, ca urmare a livrărilor făcute în cei aproape 4 ani de dictatură antonesciană, o datorie de 19 miliarde de euro!</u> Un mare finanţist trăitor în Elveţia a descoperit în arhivele băncilor elveţiene** dovada acestei datorii. Care sunt împrejurările în care banii au rămas în băncile elveţiene sunt acum lipsite de orice importanţă.

Ce se poate însă constata?

1) Se încearcă ocultarea informaţiei

2) Statul român pare neinteresat atunci când această sumă ne-ar scuti de urmările acestei crize economice distrugătoare pentru trei sferturi din populaţia ţării; acest lucru ne duce cu gândul la intenţia evidentă de a ţine populaţia în starea de sărăcie şi nesiguranţă, la dispoziţia finanţei internaţionale care pregăteşte un adevărat genocid al poporului român.

Şi, atenţie, informaţia evidenţiază adevăratele efecte ale guvernării antonesciene

3. <u>Evidenţiază capacitatea, potenţialul de refacere al acestei ţări şi al poporului român</u>, care în acele momente finanţa un război, suportând distrugerile bombardamentelor anglo-americane şi sabotajele interne iniţiate dirijate şi puse în practică de Partidul Comunist în componenţa etnică cunoscută.

Atenţie: vorbim de o Românie care pierduse o treime din teritoriu şi din populaţie!

4. Evidenţiază corectitudinea germană, care nu ţine cont de situaţia catastrofală în care se află, onorându-şi datoriile, virând suma în băncile elveţiene ale timpului.

Ei bine, şi care este legătura cu „pericolul legionar"?

<u>Indirect, Mişcarea există nu prin ceea ce face în prezent</u>, hărţuită de legi neconstituţionale, **<u>ci prin potenţialul ei.</u>**

Aţi auzit în Parlamentul sau Senatul României vreun glas care să „pună pe tapet" problema datoriei germane? Cine dintre parlamentari are altă preocupare decât "hărjoneala" parlamentară, aşa-numita luptă pentru ciolan?

Mai mult decât atât, ce campanie de presă în favoarea recuperării acestor bani s-a dezlănţuit?

Presa? Preocupată în continuare să acuze nejustificat Mişcarea Legionară, lucru care a făcut de fapt motivul articolului meu.

(continuare în pag. 9)

CU ZĂHĂRELUL CĂTRE STATELE UNITE ALE EUROPEI

*V-au lăsat un gust amar **declarațiile** din august ale **tovarășului Băsescu** despre cât de bine ne-ar fi **să renunțăm la suveranitatea națională** și să intrăm într-un fel de State Unite ale Europei?*

Ce mai spunea el atunci: că altfel UE (și România, de asemenea, ca parte componentă) nu va mai ține pasul cu evenimentele la nivel mondial și, mai ales, că nimeni nu i-a cerut să spună așa ceva - ar fi fost, chipurile, punctul lui personal de vedere asupra situației politice...

Ne temusem că iarăși gafează din proprie inițiativă, ca în chestiunea aprobării trecerii Prutului în 1941, cu care i-a enervat pe ruși în mod absolut gratuit.

Totuși, după primul șoc, când mai mult ca niciodată am visat la o imagine idilică a domniei sale în spatele unor gratii, cu o ghiulea la picior, ne-am dat seama că minte banal, de rutină: nu era punctul lui de vedere (nici nu are așa ceva - în general cabotinii nu au), ci doar ce a fost **dresat să spună** la momentul potrivit - care, din nefericire, a cam sosit.

De altfel, de la o vreme se tot aud voci (puncte de vedere "personale", bineînțeles...) care susțin aceeași infamă soluție pentru fundătura în care ne-am înțepenit. Jean-Claude Trichet, președintele Băncii Centrale Europene, Ursula von der Leyen, ministrul german al muncii, Gerhardt Schroeder, fostul cancelar al Germaniei, și **o avalanșă de atâția alții sunt, dintr-odată, de aceeași părere...**

Moneda unică, "un prim pas care ar forța"...

Vă prezentăm **un interviu recent** acordat de directorul pentru investiții al "Cazenove Capital Management", Richard Jeffrey, postului de radio BBC 5, care clarifică această problemă.

Ce dezvăluie acest finanțist reprezintă un adevăr care nu ne mai surprinde: știam, mai mult sau mai puțin, că lucrurile stau așa; însă abordarea tehnică, obiectivă, face acest adevăr mult mai greu de respins de către oamenii care, altfel, cu un zâmbet plin de superioritate, s-ar fi mărginit să emită înnebunitorul clișeu: "teoria conspirației... tinere, nu credeam că și tu...".

Nu se cere prea multă inteligență pentru un asemenea gest care s-ar traduce prin "eu sunt deștept, tu ești prost, așa că las-o baltă", dar continuă să fie general acceptat pentru a pune capăt discuțiilor incomode. Dl. Jeffrey exclude o asemenea închidere comodă, așa că problema rămâne deschisă, ca o rană:

*"Unii din politicienii care au introdus euro și care au presat pentru introducerea acestuia, **și-au dat seama că vom ajunge în această criză** la un anumit moment, dar au realizat că **o astfel de criză îi va apropia de scopul lor**, care era și o uniune fiscală, și **crearea Statelor Unite ale Europei**.*

Reacția zonei euro de a spune că ceea ce avem nevoie acum este o uniune fiscală mai strânsă este exact ceea ce au vrut acei oameni. [...]

*Ideea este că, **dacă procedezi logic, o monedă comună este ultimul lucru care ar fi de introdus** (după politică fiscală comună, sisteme legislative, reglementarea pieței și altele) dacă ai vrea să aduci țările într-un fel de federație politică, deoarece moneda și politica fiscală comună ar aduce la suprafață toate tensiunile dintre economiile țărilor respective. **Politicienii au inversat această logică și au considerat uniunea monetară un prim pas care ar forța și alții**, întrucât ar necesita o abordare mai federală și în alte zone, precum politica fiscală, pentru a avea succes".*

Pe scurt: ***ce i-a găsit pe toți, dintr-odată**, să susțină unificarea Europei într-o **nouă** și concretă **Uniune Sovietică?***

Iată ce: politica europeană a fost manipulată, cu multă răbdare și încetineală, către un punct în care să nu existe decât două alternative: dezastrul sau "SUE".

Prin această perfidie se demonstrează incontestabil faptul că "voința politică" a niciuneia dintre națiuni nu mergea în această direcție: a fost nevoie să fie **înșelate, duse CU ZĂHĂRELUL care s-a transformat în GÂRBACI!**

Euro pe înțelesul tuturor

Modul în care uniunea monetară ajunge să tensioneze contradicțiile economice dintre statele membre nu este ușor de explicat, cu toate că este un fapt recunoscut de specialiști.

Simplificând însă problema, vom da o mică "pildă" ad hoc, folosindu-ne de un singur fenomen: inflația monetară.

Dacă fiecare stat are moneda lui, este ca și cum ar avea fiecare o barcă și un echipaj de vâslași. Bărcile se aliniază la linia de plecare, se dă startul și toate pornesc. Cele cu economii mai solide (vâslașii mai buni) o iau înainte, celelalte rămân mai la coadă (sau, în termeni financiari, primele au inflație mai mică sau deloc, celelalte mai mare - monedele lor se devalorizează, rămân în urmă).

Pe de altă parte, dacă toți au aceeași monedă, este ca și cum din toate bărcile, înnădite una de alta, s-ar cârpi o plută mare, cam diformă (în nici un caz o corabie), la care sunt puși să tragă toți vâslașii. Se dă startul, iar vâslașii mai buni sunt siliți să-i tragă după ei pe cei mai slabi, obosind inutil și acumulând ranchiună împotriva "leneșilor". Asta a fost UE până în 2007: fiecare a tras cum a putut, evoluția de ansamblu a avut suișuri și coborâșuri, s-a înregistrat o inflație comună, reflectând un fel de medie a realităților economice.

Dar vine un moment în care nepotrivirea dintre diferitele echipaje devine flagrantă. Pentru că **unii vâslesc mai tare și alții mai încet, sau deloc, sau chiar invers, toată șandramaua începe să se învârtă pe loc, ba amenință să se și răstoarne.**

Și atunci vine unul mai "isteț" care spune: "Nu așa, băieți, că ne răsturnăm, trebuie să fie unul care să dea ritmul pentru toți".

Nimeni - în nici un caz cei cu echipajele mai puternice - dacă ar fi știut că se ajunge la așa ceva, nu ar fi acceptat să-și lege barca la marea șandrama! Dar acum toți scuipă în sân. Cam așa s-a ajuns cu UE la actuala babilonie a datoriilor din 2011, cu "măreața" soluție a tuturor dificultăților, SUE. O observație suplimentară: **nici economiile mai slabe nu sunt avantajate de acest iureș dement: odată pierdut ritmul, nu mai pot controla nimic din propria lor viață economică, politică, socială etc. Cel mai bine este să vâslești cât te țin forțele proprii, în regim concurențial.**

Așadar, nimeni, adică nici unul din statele membre, nu se bucură de acest mariaj nepotrivit (**sforarii din umbră se bucură**...).

Iar în asemenea condiții faptul că bărcuța României - rămasă, de bine, de rău, cu moneda și inflația ei - aleargă să se prindă cât mai repede și trainic de monstruozitatea în agonie nu înseamnă decât un singur lucru: marinarul de la cârmă vrea cu tot dinadinsul să ne răsturnăm și noi, la grămadă.

Ori are probleme cu bibilica, ori și-a pus vesta de salvare și știe că pe mal îl așteaptă cei 30 de arginți cuveniți trădătorului. Dar este clar că ne-a pus gând rău.

La ce ne-a trebuit UE?

Cu mult înainte ca problema grecească să fi ieșit la lumină, chiar înainte de tristul an 2007 (aderarea României la UE și începutul "crizei"), deveniseră evidente o serie de fricțiuni interne ale Uniunii Europene.

Se tot spunea, din gură în gură, că nemții trag cam singuri tot tăvălugul și că unii, printre care și grecii, doar profită și se înfruptă din roade.

De fapt, la ce bun să ne mai codim: cam asta sperau să facă și românii, ademeniți de "paradisul european". Pe lene și dor de trai bun cu muncă puțină s-a bazat propaganda aderării; restul - că o să fie greu, că o să fie de tras, lucruri care se și spuneau numai cu jumătate de gură - le intrau românilor pe ureche și le ieșea pe alta. Asta ca să nu mai vorbim de "subtilități" ca independența de stat - care le intrau pe o ureche și le ieșeau pe amândouă, în timp ce se visau cu burta la soare, cu berea și limonada alături, pe o plajă din Grecia... Cu alte cuvinte, ca vacile la tăiat, ne-am dus după un braț de fân!

Deși merită amintit faptul următor: exact înaintea aderării, președintele Băsescu promisese un referendum (vreți sau nu în UE?) la care apoi a renunțat: poate că mai erau și unele vaci care mugeau cam pe alături de poarta abatorului și s-o fi temut că nu merge la sigur... În orice caz, ideea de bază a unui astfel de conducător este să consulte poporul doar când este sigur că rezultatul îi va conveni (cum a fost, de exemplu, cazul cu suspendarea, când adversarii săi păreau chiar mai mafioți decât el). Dacă nu, "vox populi, vox mă-sii"!

Greu de intrat, dar și mai greu de ieșit

Am fost și rămânem adversarii ideii de Uniune Europeană și, dacă am putea, mâine dimineață am retrage România din această combinație putredă! Asta nu înseamnă, însă, că o eventuală destrămare a UE nu va implica și un lung șir de nenorociri.

Integrarea a fost un efort dureros pentru țara noastră: ni se puneau o mulțime de condiții care, până la urmă, s-au dovedit a fi tot atâtea moduri de a fi jefuiți. Apoi, cu un "triumf", ne-am aruncat ca musca în plasa păianjenului. Dar acum, când păianjenul vine să ne mănânce, dacă vrem să ieșim, o să ni se ia și pielea de pe noi.

Deocamdată, cu criza asta a datoriilor, lucrurile nu prea merg, dar atunci s-ar putea, pentru o vreme, să nu mai meargă deloc. Asta se știe cel mai bine în fostul lagăr socialist, acum specializat în "perioade de tranziție" și scârbit de ele până peste cap. Acest pericol amenință toate statele membre, inclusiv Germania, iar în contrabalanță cu scenariul de coșmar, Statele Unite ale Europei se ridică precum un mic anticrist, promițând să rezolve toate problemele...

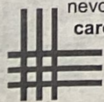
Richard Jeffrey amintește și cuvintele "profetice" ale președintelui din 2001 al Comisiei Europene, Romano Prodi. La vremea aceea moneda euro se pregătea de lansare care a avut loc peste un an (cu "absența notabilă" a Marii Britanii care și-a păstrat moneda proprie).

În contextul respectiv dl. Prodi, citat de "Financial Times", declara: "*Sunt sigur că **euro ne va obliga să introducem un nou set de instrumente** de politică economică. Este imposibil politic să propunem așa ceva acum. Dar **cândva va exista o criză și vor fi create noi instrumente**.*"

Ați înțeles? "Imposibil politic" înseamnă că **popoarele nu vor!**

Din reprezentarea popoarelor prin guvernele și parlamentele lor a rămas însă doar un mit, din ce în ce mai șubred. Iar, dacă așa stau lucrurile, unele decizii li se mai bagă și pe gât.

Ștefan Hâncu

"CUVÂNTUL LEGIONAR" LA NUMĂRUL 100

SEPTEMBRIE 2003 – NOIEMBRIE 2011

Acesta este ziarul cu nr. 100 (am inclus şi numărul suplimentar de la împlinirea a 80 de ani de la înfiinţarea Legiunii Arhanghelul Mihail); noi zicem *"100 de săgeţi trase din arcul revoltei noastre împotriva duşmanilor lui Cristos şi ai Ţării româneşti"*.

Dacă ne gândim la eficienţa demersului nostru, bineînţeles că nu ne-am aşteptat la rezultate spectaculoase, având în vedere capacităţile de acţiune ale duşmanilor noştri.

Tirajul absolut nemulţumitor, condiţionat de o distribuţie ineficientă şi apoi sabotată, ne-a pus în situaţia de a nu dezvolta normal numărul de ziare puse pe piaţă.

Îîn primii cinci ani, având ca distribuitor "Rodipet", am fost "împiedicaţi" de 95% dintre vânzătorii de la chioşcuri, care, din diverse motive refuzau să expună publicaţia, cu toate că plăteam o taxă specială de afişare. Cumpărătorii trebuiau să ceară insistent pentru a-l determina pe vânzător să accepte că are publicaţia "pe undeva".

În plus, "Rodipet" ne-a tot amânat cu plata până a dat faliment, lucru "mortal" pentru noi.

Apoi am apelat la "Hyparion" (Ringier), singurul cu distribuţie "naţională", care ne-a obligat să ne reducem tirajul lună de lună, până când nu ne-au primit decât 1000 de ziare dar pentru care, stupoare, ne-au taxat cu 100 lei/lună pentru "reprezentare". Evident, am renunţat la ei. În cei trei ani de colaborare "ce am luat pe mere am dat pe pere" – am luat zero lei şi zero bani.

La ora actuală "trăim" foarte greu, prin cei câtiva distribuitori voluntari, din abonamente şi micile donaţii (căci vin de la oameni săraci) - care sunt toate binevenite ca să ne menţinem pe "linia de plutire".

Despre conţinutul ziarului nu mai este cazul să vorbim prea mult, căci în general îl cunoaşteţi.

Nu putem să facem aprecieri decât generale asupra eficienţei, dar, fără discuţie, **faptul că mergem înainte cu toate eforturile aferente** se datorează optimismului nostru şi convingerii că suntem **UNICI în "peisajul" presei româneşti.**

Nu vrem să părem exagerat de patetici, dar credem că **situaţia disperată** în care se află trei sferturi din populaţia României ar trebui să determine o altă abordare a problemelor şi soluţiilor la nivel naţional, **ar trebui să determine măcar pe acei care conştientizează dezastrul să iasă din această indiferenţă catastrofală.**

Eventuala noastră ieşire din "peisaj", cu toată modestia, ar fi un element creator de decepţie pentru cititorii noştri şi pentru cei ce ştiu de noi.

Pentru acest motiv ar trebui să vă gândiţi, când citiţi ziarul, că domniile voastre sunteţi singurii lui susţinători. *Ideea cuiva că în spatele nostru s-ar afla cea mai vagă sursă financiară, este total greşită.*

Încheiem menţionând faptul că, **în afară de duşmanii "tradiţionali" ai Mişcării Legionare** ale cărei comandamente s-au confundat totdeauna cu nevoile şi aspiraţiile poporului român, ne vedem **obligaţi să luăm o atitudine fermă şi împotriva unor aparent imitatori ai legionarismului** care şi-au făcut o datorie de credinţă de a atribui conţinutului de cristal al doctrinei şi activităţii legionare, crimele ***simismului*** din cele 4 luni de coguvernare cu gen. Antonescu în 1940. **Aceştia încearcă să amestece gunoiul simist cu apele limpezi ale activităţii Mişcării Legionare** din timpul vieţii lui Corneliu Zelea-Codreanu, rezultatul fiind întinarea Legiunii, pe ei neputând să-i "spele" decât uitarea sau căinţa – greu de crezut!

Încheiem totuşi cu urarea:

SĂ VĂ AJUTE DUMNEZEU,

SĂ NE AJUTE ŞI PE NOI SĂ ŢINEM SUS DRAPELUL NĂZUINŢELOR LEGIONARE!

Redacţia

***

CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA NOIEMBRIE -

***

Şi ţările "bananiere" au mai multă demnitate decât noi

Cămătăria iudaică a avansat până în pânzele albe: astăzi, aproape orice ţară de pe glob îşi are Jeffrey Franks-ul ei de la FMI sau Banca Mondială, trimis să-i impună "decizii" de politica internă şi să ameninţe că, *"dacă nu, unde vă stau picioarele, acolo vă va sta şi... bugetul"*.

Însă nu orice ţară prinsă în ghearele acestor călăi are şi un Boc ("elevul model al lui Franks", cum a fost alintat acum câteva luni) sau un Băsescu, dispus să lingă mâna care îl loveşte fără milă... în fine, nu îl loveşte pe el, ci naţiunea pe care în mod abuziv o "reprezintă".

Dacă ai sta de vorbă numai cu asemenea marionete cu spinarea flexibilă ca o gumă, de la atâta ploconeală, chiar ai ajunge să crezi propaganda aşa-ziselor instituţii financiare mondiale, despre cât de mult ajută ele economiile aflate în dificultate.

În fine, ne facem mai multe griji pentru posibila dezinformare a cetăţenilor norocoşi din puţinele state care încă nu au ajuns să se "înfrupte" din asemenea împrumuturi otrăvite, pentru că în România (atât de aproape de Grecia) credem că orice om cu capul pe umeri s-a imunizat definitiv la asemenea minciuni.

Totuşi, **contrazicerea făţişă a curentului oficial este un gest de o valoare inestimabilă, iar unii oameni politici încă mai au curajul să îl facă** - atenţie: nu vorbim doar de curajul personal, ci şi de curajul în calitate de reprezentant al intereselor naţionale, pentru că nimeni nu înfruntă, tot aşa cum nimeni nu linguşeşte marea finanţă mondială decât în numele ţării sale. Cu alte cuvinte, **nu numai unii oameni politici, ci unele naţiuni mai au acest curaj.**

Dorim să ne manifestăm admiraţia şi susţinerea pentru gestul **preşedintelui Ecuadorului**, Rafael Correa, şi pentru ţara sa, în numele căreia acesta şi-a permis **să sfideze Banca Mondială.**

În timpul summit-ului ibero-american din Paraguay, dl. Correa a întrerupt prezentarea făcută de Pamela Cox, reprezentantul Băncii Mondiale pentru zona Americii Latine şi a Caraibelor. *"La un forum ibero-american, de ce trebuie să ascult predici de la vicepreşedintele Băncii Mondiale, care în mod făţiş mi-a şantajat ţara?"*

În 2007 Rafael Correa, proaspăt ales preşedinte al Ecuadorului, a expulzat reprezentantul Băncii Mondiale după ce aceasta anulase un împrumut de 100 de milioane de dolari.

Ajuns la putere, **noul preşedinte hotărâse unele schimbări care nu au convenit BM** (şi de aceea credem că benefice pentru ţara lui), aşa că retragerea a fost un şantaj în sensul propriu al cuvântului.

Respectiva sumă fusese aprobată încă din 2005, dar... condiţionat, după cum s-a văzut ulterior.

"Acea doamnă mi-a spus: Nu vă vom da creditul, deoarece politicile Ecuadorului s-au schimbat. [...] Ar trebui cel puţin să înceapă prin a-şi cere scuze pentru daunele provocate Americii Latine şi ţărilor de pe glob".

Preşedintele ecuadorian a părăsit apoi sala. D-na Cox şi-a reluat discursul fără nici o modificare, ca un televizor băgat din nou în priză. Prin urmare, nu a făcu nici o obiecţie, oricât de vagă, la cele spuse de Rafael Correa.

Acesta fost acuzat că se lasă mânat de o aversiune personală, că nu este la subiect... Nu credem să fi fost de faţă un singur om - nu un politician, dar nici măcar cineva de la serviciul de pază şi protecţie - care să nu fi înţeles că era mai la subiect decât tot restul conferinţei. Când Banca Mondială se bagă în politica unui stat sud-american (poate că Ecuador o fi singurul...), despre ce ar trebui să se discute la întrunirile continentale, despre viitorul campionat de fotbal?

Preşedintele Correa a revenit la conferinţă şi, când i-a venit rândul la cuvânt, a spus din nou ce a avut de spus, dar nu a reacţionat nimeni. Probabil că, din vară şi până acum s-au luat măsuri urgente pentru ca **situaţia neprevăzută de la ONU, cu preşedintele Palestinei aplaudat spontan**, să nu se repete.

***

Paranoia iudaică, un caz incurabil

Câteodată am fi dispuşi să renunţăm la ultimii noştri ani de tinereţe, numai ne trezim într-o dimineaţă direct în anul 2030 după Hristos! Motivaţia: la acea dată nădăjduim că nu va mai exista nici un "supravieţuitor al holocau$tului" şi nici un fost gardian de lagăr nazist pe care organizaţiile evreieşti să-l mai hăituiască.

Şi poate – dă, Doamne! - măcar atunci am fi scutiţi şi de spectacolul înjositor prestat de autorităţile germane, în strădania lor zeloasă de a satisface orice capriciu al stăpânilor lor evrei.

Deşi... cu criogenia şi clonarea pe cale de a fi puse la punct, nu se ştie niciodată: dacă Ellie Wiesel ar fi în stare să cloneze nişte "supravieţuitori" care să-i umple de lacrimi şi pe stră-strănepoţii noştri cu amintirea unor tragedii vechi de secole...

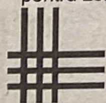
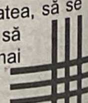
Vi se pare absurd? Nici o problemă, **absurd este şi astăzi!**

Orice părere (legală sau nu în România) am avea despre **holocau$t, cert este că acesta nu a produs nici o victimă după 8 mai 1945**, dată de la care au trecut mai bine de 66 de ani. Cu alte cuvinte, **presupuşii torţionari, ca şi "supravieţuitorii" lor, sunt astăzi foarte bătrâni**, ba mulţi îşi depun actele pentru o boală Alzheimer de toată frumuseţea.

Şi totuşi, nu ne putem reţine "admiraţia" faţă de ***holocau$t, acel fenomen miraculos care a produs o întreagă armată de "supravieţuitori" (probabil mai numeroşi chiar decât evreii-"materie primă"...).*** Mai mult, această armată stă şi astăzi drepţi la ordinele Wiesel-ului şi Wiesenthal-ului (mutat la cele veşnice din mila lui Dumnezeu), ceea ce demonstrează ***un fantastic efect geriatric al lagărelor de exterminare;*** zyklon-B i-a imunizat, se pare, faţă de orice, şi iată-i acum, la 90 de ani, tineri, viguroşi şi plini de "amintiri", de parcă au dat în boala lui Matusalem!

Dar să vedem faptele.

După condamnarea din mai 2011 a lui John Demjanjuk, fost gardian într-un lagăr, s-a creat un "precedent oportun" pentru pornirea unei vânători furibunde de pensionari germani, ceea ce un isteric de la Institutul Wiesenthal (Efraim Zuroff) numeşte "Operaţiunea Ultima Şansă", pentru găsirea şi pedepsirea ultimilor nazişti încă în viaţă. Mai cinstit, ar trebui să spunem "ultima şansă de răzbunare", asta dacă nu cumva vor înscena procese unor nevinovaţi, numai ca să-şi justifice activitatea, să se împăuneze cu câtă "dreptate" fac ei... Ce să mai găsiţi, demenţilor, unde să se mai

Stalin ce a făcut, nu a omorât şi el nişte sute de mii de nemţi în lagăre, după capitularea Germaniei?

Un rabin din Washington, Abraham Cooper, îşi freacă mâinile de satisfacţie că circul merge înainte, nestingherit de propria **absurditate:**

"Deşi este târziu, iar cei care vor fi vizaţi sunt foarte bătrâni, este foarte important [...]

Acest lucru semnalează că există ***o nouă generaţie de procurori*** *care vor să arunce* ***o privire nouă*** *şi serioasă şi înseamnă că* ***maşinăria birocratică*** *germană acordă atenţie importanţei găsirii acestor criminali".*

Este rândul nostru să ne manifestăm măcar o umbră de satisfacţie, pentru că avem posibilitatea să vă demonstrăm slaba capacitate intelectuală a acestui rabin orbit de ură şi putere.

"O privire nouă"... această expresie sună foarte "promiţător": potrivit mentalităţii unui rabin, la fiecare "privire nouă" apar victime noi (evrei) de căinat şi vinovaţi noi (goim) de chinuit.

Prostia nu se opreşte însă aici: nesilit de nimeni (în SUA toată lumea tremură înaintea oricărui evreu care studiază holocau$tul, deci vă garantăm că nu a fost luat pe nepregătite la interviu), **Cooper a recunoscut absenţa probelor incriminatoare** în cazul Demjanjuk! Acesta a fost **băgat la închisoare** (cu mari şanse pentru Cartea Recordurilor Guiness, la secţiunea "cel mai bătrân deţinut politic") numai pe baza acuzaţiilor formulate de unii "supravieţuitori". În esenţă, aceştia au **depus mărturie doar că "îl recunosc", nu că le-ar fi făcut personal vreun rău** cât timp au fost internaţi în lagărul respectiv. Prin aceasta **nu s-a dovedit decât că omul lucrase în lagăr** (ceea ce echivalează, însă, pentru anumite minţi bolnave, cu a fi comis crime atroce). **Putea să fi fost şi măturător, că tot l-ar fi vânat!**

Vă mai amintiţi (facem apel la memoria bătrânilor noştri, aşa cum ei fac apel la "memoria" bătrânilor lor) cum erau ridicaţi oamenii din case ori de pe stradă la câţiva ani după război, ***cum se făcea "dreptate"*** sub regimul scârbei evreice ***Ana Pauker? Dacă se găsea cineva să te acuze,*** să te toarne, gata, **erai "duşmanul poporului"**. Vedeţi vreo diferenţă între toate acestea şi cazul Demjanjuk, judecat în anul de graţie 2011?

În situaţia lui Demjanjuk vor trebui să mai fie târâţi "măcar" câteva sute de bătrâni care, din motive legate de vârstă sau din... alte motive, nu-şi amintesc să fi torturat pe nimeni în nici un lagăr.

Din sursa citată (Mediafax - "***Procurorii germani redeschid sute de anchete privind presupuşi gardieni de lagăre naziste***"), rezultă clar că **nu institutul răzbunării şi fictiunii iudaice se ocupă cu asta, ci slugile lor din Germania.**

Rabinul Cooper, oarecum întristat, a recunoscut că departamentul nemţesc le-a răpit cu totul această bucurie, probabil cea mai dragă inimii lor pline de venin. "Cu siguranţă ne-ar plăcea să ajutăm", a încheiat Cooper. Ar fi vrut probabil să spună şi că "nu trebuie să-i închideţi, avem ritualurile noastre de răzbunare talmudică, daţi-ni-i nouă, să-i strangulăm", dar, pentru că îşi acoperise deja cu brio norma de imprudenţe prosteşti pentru o singură declaraţie, s-a oprit la timp.

La ce mai folosesc astăzi asemenea acte de cruzime asupra unor bătrâni, a căror presupusă vinovăţie nu se prescrie nici după 66 de ani? Crede cineva că viaţa lor a fost ruptă din rai, că nu au avut şi aşa destul de suferit?

Rabinul Cooper ne lămureşte nedumerirea cu un superb citat din Simon Wiesenthal: *"Fiecare proces este o inoculare împotriva urii".* Adică, spus mai pe şleau: ***să nu mai îndrăzniţi să ne urâţi, că vă ia mama dracului de vite!***

În timp ce scriem, mai sus pomenitul Wiesenthal, pesemne, măsoară în lung şi în lat cazanele cu smoală şi strânge mărturii peste mărturii ale damnaţilor la chinul veşnic, mulţi dintre ei coreligionari de-ai lui... După ce şi-au închipuit cu toţii atâta oroare, a început să le şi placă. Şi li s-a dat după dorinţa lor...

În iad pesemne că Wiesenthal pune la cale un mega-proces de acuzare a lui Dumnezeu de holocau$t, care ar urma să fie instrumentat după planificata biruinţă de la Armagedon asupra oştilor îngereşti. Altceva nu mai ştie, săracul, i s-a blocat placa.

***

Taxa de fumărit revine pe cai mari

Transfiguraţi până la sfinţenie de înaltele lor preocupări ecologiste, unii politicieni de pe la noi, printre care şi unul mai "ungurean" (vorba Mioriţei...), se tot gândesc cum să ne facă să poluăm cât mai puţin.

S-ar putea cumva bloca proiectul de exploatare cu cianură de la Roşia Montană? Sssst, băieţi, asta nu, că e ordin de sus... Are şi domnul "ecologist" George Soros oarece acţiuni pe acolo, aşa că mucles!

În schimb, ne-am tot gândit noi ce altceva mai poluează în ţara asta... Păi încălzirea vizuinelor voastre poluează în draci; ia lăsaţi-o mai moale, că de nu, vă taxăm de o să vă ia cu frig!

Pe Laszlo Borbely, din nefericire ministru al Mediului în ţara noastră, l-a cam luat gura pe dinainte să spună că acei care folosesc centrale de apartament vor fi taxaţi, prin directivă UE, de prin 2013 sau 2015.

După cum veţi vedea puţin mai jos, directiva UE nu este chiar aşa:

Borbely a fost contrazis, apoi şi-a dezminţit el însuşi propria declaraţie.

Dar, înainte de a vedea exact cum stau lucrurile, dorim să vă împărtăşim suspiciunea pe care ne-a creat-o gura slobodă a d-lui ministru. Vedeţi dvs., dacă nu e cu hrisov şi pecete de la UE, poate că e de la Borbely întoarsă din condei! Vă mai amintiţi ce am păţit cu ministrul Attila la Sănătate, de ne-a desfiinţat spitale din toată ţara, în afară de zona unde locuiesc majoritatea maghiarilor din România... Ce ar fi dacă mai vine şi acest ungur, să spună că în "Ţinutul Secuiesc" nu e nevoie de nicio taxă, că sunt nu ştiu ce fonduri etc., dar că voi, ăştialalţi, aţi cam "borbeliţ-o", banul jos!

Poate că aşa va face, poate că nu. Poate nici nu va mai fi ministrul Mediului când se va da o asemenea lege... dar pe undeva sus tot va fi. Pentru că în ţara asta de trei lucruri poţi fi sigur: de moarte, de biruri şi de prezenţa UDMR în coaliţia de guvernământ! Şi cu aceasta, puteţi citi liniştiţi mai departe, că nu mai facem nici o referire la Borbely sau la vreun alt ungur.

Acum, ce vrea UE, de fapt?

La o zi după declaraţia şocantă a ministrului, **Rovana Plumb, europarlamentar PSD şi membră în Comisia de Mediu din Parlamentul European**, îl acuză de dezinformare. Iată şi marea "dezminţire":

"UE vrea să taxeze marii poluatori şi subliniază în mod special că măsura nu trebuie să lovească în consumatorii casnici, statele membre sunt obligate să-i protejeze pe aceştia. Guvernul nu trebuie să ne mintă şi să mai inventeze o taxă, sub pretextul directivelor europene".

Vax! Dublu şi chiar triplu vax!

Cine vor fi "marii poluatori"? Păi, marii furnizori de energie. **Taxaţi mai mult, ei ne vor pune pe noi să le plătim mai mult**, ca să nu aibă pierderi. **Ca întotdeauna, asemenea probleme se vor rezolva împovărându-i şi mai mult pe cei săraci.**

A săracilor să fie oare vina că nu li se oferă exclusiv energie "verde", din sutele de hidrocentrale şi miile de hectare de parcuri eoliene pe care ţara noastră nu le are?

"Măsura nu trebuie să lovească" nu înseamnă că măsura nu va lovi. La momentul oportun, asemenea sforăieli vor fi acuzate de "populism" şi nimeni nu va ţine cont de ele. Cât despre obligaţia de a "proteja" populaţia, aceasta face cumva aluzie la subvenţiile de la primării, care în fiecare iarnă ne fac să ne simţim ca nişte milogi?

Trebuie să reluăm pentru a n-şpea oară **teoria scumpirilor**? Bine:

(1) ***Totul trebuie să se scumpească încet, ca să nu iasă lumea în stradă. Încet, dar continuu.***

(2) Totul trebuie să ajungă atât de scump, încât oamenii să poată doar ***supravieţui, să nu se mai gândească decât la grijile imediate.***

(3) *De fapt, este "bine" ca totul să fie chiar şi mai scump decât atât, dar* ***să vină din când în când câte o "pomană" de la autorităţi, ca acestea să pară preocupate de soarta oropsiţilor.***

(4) *Pentru fiecare mână care dă, să fie trei care iau. Punct.*

Încercând să mai dreagă busuiocul după ce a fost contrazis, **ministrul Mediului** a călcat şi mai mult în străchini: ***de fapt***, a spus el, va fi ***o taxă pe combustibili***, stabilită în funcţie de cât de mult poluează instalaţiile respective.

Care instalaţii? Oricare (inclusiv cele de apartament).

Şi cât poluează? Proporţional cu cât gaz consumă. **Cel mai probabil, nu va fi nici o "taxă" la vedere, ci doar încă o scumpire a energiei, care se va pierde printre atâtea altele.**

Pe scurt, atât valorează dezminţirea d-nei europarlamentar.

Şi totuşi, care este, tehnic vorbind, problema cu microcentralele pe care unii români şi le-au instalat în apartamente?

Randamentul lor caloric este puţin mai slab decât al vechilor centrale de bloc sau de cartier. Este şi normal să fie aşa: trenul de ce are o locomotivă, în loc să aibă câte un motoraş la fiecare vagon? Etc.

Dacă randamentul este mai mic, atunci se arde ceva mai mult gaz, deci, să zicem, se poluează mai mult. Dar, faţă de câte păduri se taie abuziv, şi la cât de multă cianură ni se va băga pe gât, în folosul exclusiv al unor străini, poluarea centralelor de apartament măcar aduce un beneficiu real. Îmbunătăţeşte cu ceva viaţa unor amărâţi de români (dacă celor de "sus" le mai pasă câtuşi de puţin de aşa ceva).

De ce s-a debranşat atâta lume de la reţeaua publică de termoficare?

Simplu: chiar dacă, teoretic, un randament mai mare (încălzirea de la reţea) înseamnă costuri mai mici, în practică **aceste costuri trec prin mâna unor intermediari speculanţi** care le-au tot umflat după bunul plac. Folosind o centrală de apartament, nu se mai achită nici "agentul termic", nici apa caldă curentă, ci doar apa rece şi gazul. **O parte din aceşti paraziţi sunt astfel ocoliţi, scăzând substanţial cheltuielile cu întreţinerea.** Vorbim despre o investiţie de câteva mii de lei pe apartament (achiziţie, instalare etc.), pe care beneficiarii sperau că o vor recupera în câţiva ani prin aceste reduceri la întreţinere, mai ales iarna.

Dar... ghinion! **Autorităţile au urmat strategia următoare:**

(1) Se umflă factura de întreţinere, nu contează sub ce pretext. Apare soluţia-minune, centrala de apartament. Crezând că se vor feri de acest abuz, oamenii scot şi ultimul bănuţ, îşi fac şi credit pentru achiziţionarea ei.

(2) Zis şi făcut: se creează o piaţă pentru acest produs, i se face şi reclamă, oamenii sunt încurajaţi să "investească"... Concomitent, marii furnizori de energie sunt strânşi cu uşa, prin pierderea a numeroşi clienţi - moment propice pentru a fi cumpăraţi ieftin de către companii din străinătate. Dacă a mai rămas ceva de cumpărat este altă discuţie.

(3) După ce majoritatea celor care îşi pot permite şi-au cumpărat "jucăria", piaţa se mai răceşte.

La fix, tocmai când le era lumea mai dragă, cade bomba: trebuie să vă punem o taxă pe respectivele centrale, tocmai ne-am dat seama că poluează... Vine ministrul Mediului şi le spune: "nu ştiu dacă ele vor rămâne o soluţie atât de atractivă".

Asemenea măsurători şi calcule meschine se puteau face de la bun început, iar oamenii ar fi fost liberi să aleagă, în cunoştinţă de cauză, dacă folosesc sau nu centrale "poluante". În contextul în care tot mai multă lume dorea o alternativă la reţeaua publică, autorităţile ar fi putut să propună variantele ecologice de care se face atâta caz acum. Însă, la vremea când demarau în forţă afacerile cu respectivele centrale, nimeni nu a zis nici "pâs".

De fapt, tocmai am vorbit de nişte "calcule meschine"... Aici este partea cea mai interesantă: nu s-au făcut nici un fel de calcule - nici meschine, nici altfel. O spune dl. Viorel Iancu, directorul Agenţiei de Protecţia Mediului Maramureş: nimeni nu măsurat emisiile poluante ale centralelor de apartament, nici în România, nici în UE. Paranteză: această declaraţie este ulterioară "dezminţirii" făcute de Rovana Plumb - dacă mai era nevoie să i se demonstreze inconsistenţa.

De asemenea, dl. Călin Crişan, comisarul-şef al Gărzii de Mediu Maramureş consideră că noua taxă ar fi aplicată mai degrabă din considerente financiare, decât de mediu. *Trebuie să fiţi mai săraci, aşa că s-a mai găsit încă o scuză pentru a fi taxaţi:* ***fumăritul redivivus!*** Ce vreţi mai mult? Şi impozitul pe fumul de la horn, din vremea fanarioţilor, se baza tot pe "considerente financiare", nu de mediu...

Redacţia

PENTRU DUMNEZEU, ÎNȚELEGEȚI ODATĂ!

Se coace o nouă pâine otrăvită pentru români în cuptoarele deja încinse în care s-au ars cioloanele martirilor legionari ai crucii și ai țării.

Se pregătește o a doua lovitură distrugătoare pentru tot ce a însemnat demnitatea și curățenia Mișcării Legionare, acea mișcare păzită de Dumnezeu în cer și de Corneliu Zelea-Codreanu pe pământ.

Impostura simistă și a moștenitorilor ei care au înțeles că Mișcarea Legionară este un fel de ghiveci din care niște javre hămesite, cu mintea întunecată de perspectiva unor avantaje de „doi bani", pot alege ce le place sau ce li se pare lor că le poate folosi, bate la ușa prezenței active în politica dezastrului național.

Eventuala reușită ar compromite definitiv imaginea Mișcării Legionare!

Se încearcă, din nou, **din inițiativa *„înțelepților" fără cruce și fără țară***, din culisele scenei pe care se desfășoară tragedia neamului românesc, „o lovitură de teatru" menită să perpetueze la conducerea României un regim total aservit intereselor iudaice de perspectivă și, în context, compromiterea definitivă a Mișcării Legionare.

Până aici am prezentat „cadranul ceasului" pe care se vede, fără să fie nevoie de mare perspicacitate, cum orele și zilele acestei țări sunt numărate, în vederea deznodământului fatal inevitabil.

Mecanismele acestui martor aproape silențios al dezastrului românesc sunt evidente și ultracunoscute celor care nu se simt obligați să facă pe imbecilii.

În ansamblul acestui mecanism se încearcă înglobarea unei rotițe care îi va costa foarte puțin. Nu este indispensabilă, dar se pot câștiga alegeri cu câteva mii de voturi (vezi voturile de la Paris). Pe de altă parte, **„dă bine" în fața unui electorat dezorientat, participarea unei formațiuni politice percepută în mod eronat ca fiind moștenitoarea Mișcării Legionare.**

Atenție! Această „rotiță" este veche, pătată de sângele victimelor oportunismului criminal.

Se prezintă în fața românilor drept legionari, dar nu sunt decât o copie în care foaia de sub indigo „a luat-o razna" de mai multe ori.

Sunt numai *simiști* !

Orice minte dinăuntrul și dinafara Mișcării, care nu este infectată, vede și se pronunță asupra problemei ce a caracterizat atunci, în perioada interbelică, după asasinarea lui Corneliu Zelea-Codreanu, ***comportamentul lui Horia Sima, comportament moștenit de urmași*: nesocotirea legilor Mișcării din toate punctele de vedere**, dar, mai grav ignorarea, nerespectarea țelurilor Mișcării Legionare și a mijloacelor de accedere la putere.

Compromisul politic - și prin aceasta compromiterea Mișcării Legionare - a fost modelul adoptat de uzurpator, compromisuri care au costat viața a sute de legionari, în frunte cu Statul Major asasinat în septembrie 1939.

Comportamentul lui Horia Sima care era dispus să renunțe la orice urmă de demnitate personală pentru a se vedea și el în căruța puterii, chiar dacă pe post de „a cincea roată", se poate prezenta **succint în felul următor:**

- 1938:

- procesul Căpitanului: încarcerat deja prin condamnarea la șase luni în urma unei scrisori adresate lui Nicolae Iorga (consilier regal), în care „îl insultă grav" numindu-l „necinstit sufletește", Căpitanul este condamnat la zece ani de muncă silnică și, odată cu el, tot Statul Major Legionar la diverse pedepse (cea mai mică de șapte ani), privative de libertate.

- în octombrie-noiembrie al aceluiași an, Horia Sima, la ordinul lui Mihail Moruzov (șeful serviciilor secrete – eminența cenușie), ca infiltrat „sub acoperire", comite 22 de „atentate" în numele Mișcării, pentru a „inflama" opinia publică „pregătită" să primească asasinarea lui Corneliu Zelea-Codreanu ca pe un gest normal, dictat de împrejurări. În noiembrie 1938, deci la mai puțin de un an de la condamnare, Căpitanul este asasinat ritual (apropos de preceptele iudaice) prin asasinare;

- 1939:

- câțiva legionari și șefi de legionari se refugiază în Germania, printre care și Horia Sima, care trebuie să țină sub observare noua conducere, în frunte cu comandantul „Bunei Vestiri" preot Ion Dumitrescu-Borșa, cel care fusese cel mai apropiat de Căpitan, din 1930 și până la sfârșit.

Aici, în Germania, începe să se discute despre **„răzbunarea Căpitanului"** și se ajunge la concluzia că răzbunarea nu poate să fie pusă în practică decât atunci când împrejurările ar fi favorabile pentru **eliminarea, în același moment, a lui Carol al II-lea și** a călăului Mișcării Legionare, prim-ministru atunci, **Armand Călinescu: *rămânând unul din ei în viață, acesta ar fi asasinat, sub pretextul răzbunării, Statul Major Legionar de care aminteam că se afla în detenție.***

Pentru moment (vara lui 1939), se hotărăște **amânarea „răzbunării" Căpitanului** până la ivirea unui moment prielnic.

Venise însă momentul prielnic pentru planurile serviciilor secrete de a-l „cocoța" pe Sima la conducerea Mișcării prin eliminarea zecilor de „șefi legionar", îndreptățiți la succesiune.

Sima „fuge" din Germania în România, **organizează atentatul, contrar ordinelor:** Armand Călinescu plătește cu viața pentru punerea în practică a planurilor lui Carol al II-lea, de **eliminare fizică în continuare a Mișcării**, rege manipulat de amanta evreică Elena Wolf, conform intereselor iudaice ale momentului.

„Răzbunarea" autorităților este cruntă: sunt asasinați într-o noapte (21-22 septembrie) 252 de fruntași legionari aflați în custodia statului și câte trei fruntași legionari din fiecare județ (71 de județe).

Carol scapă de legionari, iar trădătorul-spion Horia Sima nu mai are concurență la accederea la conducerea Mișcării.

Anticipând: în 1940, când preotul Ion Dumitrescu-Borșa se întoarce în țară și Sima era vice prim-ministru în guvernul lui Ion Antonescu, **Sima încearcă în două rânduri asasinarea preotului-comandant, a tatălui Căpitanului, prof. Ion Zelea Codreanu, și a unor frați ai Căpitanului** (unul din frați, Ion, inginer agronom, fusese deja asasinat în 21-22 septembrie 1939, în numita „Noaptea cuțitelor lungi").

Revenind la 1939: Sima este primit în audiență de Carol al II-lea, nimeni altul decât criminalul care avea pe conștiință (??) viețile a sute de legionari, a Statului Major și a Căpitanului.

Acest gest de totală nesocotire a realității, a marilor dureri ale Mișcării Legionare, a desconsiderării sacrificiilor celor mai buni legionari, omorâți de rege, este completat de declarația publică a lui Sima după audiență: "am avut cinstea de a vorbi cu Maiestatea sa, un om inteligent și un interlocutor cuceritor" (aproximativ).

Această declarație uluitoare, presupus de a veni de la șeful Mișcării Legionare, presupus supraviețuitor al valurilor de asasinate ordonate de regele criminal, este prima dezvăluire care ar fi trebuit să fie lămuritoare pentru ce mai rămăsese din Mișcare.

Sima este numit de două ori, în guverne succesive, subsecretar de stat la Culte, ca un gest de recunoaștere a „meritelor" criminale.

Sărim peste alte amănunte:

- septembrie 1940.

Sima încearcă să organizeze o lovitură de stat împotriva lui Carol al II-lea căruia îi „linsese mâinile", trimițând la moarte zeci de legionari, puși să atace diverse instituții ale statului care aveau pază militarizată, cu un pistol la zece legionari!

Între timp, el aștepta rezultatul „complotului" la Brașov, unde era atunci granița României cu Ungaria (Transilvania fusese cedată în 1940).

Singur povestește cum plecase spre graniță, de la gazda la care stătuse ascuns și aceasta, gazda, vine în fugă după el ca să îi spună să nu mai fugă căci se anunțase la radio abdicarea regelui care cedase puterea gen. Antonescu, fără nici o legătură cu plănuita lovitură de stat a lui Sima.

Generalul îl coopteează în guvern, căci avea nevoie de un sprijin politic, fiind refuzat de liberali și țărăniști.

Sima este urmat de o parte din masa de legionari care habar nu aveau de toate manevrele și trădările sale.

***În plus, marginalizează vechile cadre, cu excepția celor care se lasă păcăliți.* Se înconjoară de o serie de acoliți care îl acceptă așa cum este**, și, mai grav, acceptă intrarea în Legiune pe baza unei simple adeziuni, nesocotind legea care obliga la un stadiu „de probă" de trei ani pentru a deveni legionar.

Acești „năvălitori" oportuniști, intrați în Mișcare pentru simplu motiv că era la putere, sunt cunoscuți sub numele de „septembriști"; prin comportament și indisciplină compromit Mișcarea Legionară, transformând în numai 4 luni, cât durează coabitarea cu Antonescu, imaginea ei într-un coșmar pentru români.

Acești „septembriști" „livrează", printre altele, o parte din viitorii „deținuți politici" de după 1989, inițiatorii și fondatorii actualului „Partid Pentru Patrie" (P.P.P.), având pretenția că reprezintă Mișcarea Legionară, *manifestând același oportunism ca predecesorii lor,* încercând să intre în grațiile lui Băsescu, făcându-se că nu văd ce a făcut acesta din Țara Românească, că nu văd caracterul infect al acestuia, că nu văd că în următorul an vrea să vândă ce a mai rămas nevândut, transformând România într-o sclavă la dispoziția marelui capital.

Revenind la Sima și la încercările lui neconforme și total nebunești, lipsite de logică, trebuie să amintesc de așa-zisa „rebeliune legionară" pe care o declanșează după patru luni de la guvernarea cu gen. Ion Antonescu, după o campanie de manifestări evidențiind intenția de a prelua conducerea statului în dauna energicului general.

Și această „fantezie" costă Mișcarea Legionară câteva sute de vieți de legionari; mor ostași și cetățeni total neimplicați!

După ce aruncă țara în anarhie, fuge să își salveze pielea, înghesuit în portbagajul unui automobil al armatei germane, lăsând de izbeliște, la îndemâna furiei justificate a gen. Antonescu, legionari și „septembriști" care plătesc pentru ambițiile lui în fața plutoanelor de execuție, în lagăre și închisori, în batalioanele de sacrificiu ale începutului de război.

Toată gândirea și activitatea lui Horia Sima este axată pe ideea accederii la putere prin lovituri de stat, prin forțarea într-un fel oarecare a lucrurilor, concepție care stabilește din nou și pentru a câta oară **lipsa totală de legătură între doctrina și practica legionară și „simism".**

Legionarismul prevede accederea la putere prin educație, prin înțelegerea rolului fiecărui român, prin efortul fiecărui român, conjugat la opera de refacere a puterii și calității statului român.

Pretenția că între simism și legionarism ar fi o relație de filiație este o diversiune care încearcă să atribuie simismului o parte din valoarea și meritele Mișcării Legionare.

Chiar simiștii, care confundă inteligența cu viclenia, contestă prin tot ce fac și gândesc paternitatea totală a doctrinei și ideologiei construite de Căpitan: ei declară că sunt adepții unui alt fel de legionarism, cel practicat de Horia Sima; noi suntem de acord că au dreptate și socotim că ar fi normal să meargă până la capăt cu separarea și să nu se mai folosească de faptul că încă există o confuzie în mințile românilor. **(continuare în pag. 13)**

Nicador Zelea-Codreanu

UN PROTEST DISPERAT

Blocat provizoriu de mai bine de zece ani, **controversatul proiect minier de la Roşia Montană beneficiază astăzi de o publicitate-uragan, care suflă necruţător prin toată mass-media.**

Catastrofa ecologică, distrugerea patrimoniului istoric şi cultural, mutarea forţată a unei comunităţi, dar mai ales jaful nemăsurat asupra resurselor României sunt acoperite cu o spoială de rezonabil şi uman. **Mistificările** curg, se amplifică, repetându-se la nesfârşit. Peste tot ni se spune cât de bine este că "*se va investi în România*", dar cuvântul "investiţie" pare să fi devenit un blestem al românilor!

Cea mai grosolană minciună: că va fi o importantă sursă de venit pentru statul român. ***Cum să vinzi pe milioane de euro ceva care valorează multe miliarde, poate chiar mai mult decât întreaga datorie externă a ţării?***

Din toată această campanie, cel mai mult ne scârbeşte manipularea unor săraci (reali sau impostori) din localitatea care trebuie rasă de pe faţa pământului.

Aceştia, probabil pentru o remuneraţie jalnică, semnează aşa-zisele "scrisori către România", cu un conţinut patetic, întru totul similar biletelor cu care umblă cerşetorii, dar fără greşeli de ortografie. "*Suntem şapte fraţi acasă, tata n-are serviciu [ştiţi povestea mai departe...], dar vrem să trăim din minerit*". Aceste "scrisori", având alături şi fotografii cu mutrele lor pline de tristeţe miloagă, sunt spoturi publicitare de o jumătate de pagină, **prezente în aproape toate ziarele, inclusiv acelea care au luat, cu alte ocazii, atitudine împotriva proiectului!**

Aceleaşi personaje apar şi pe micul ecran în simulacre de interviuri.

Aceşti nefericiţi nu vor obţine, în eventualitatea demarării proiectului, nici măcar locurile de muncă pe care le imploră. Sau vor fi angajaţi, în cel mai bun caz, la "munca de jos" - cum ar fi sunat, la finalul unei asemenea epistole: "***vrem să trăim din minerit sau, dacă nu, măcar din măturat***"?

Nu de mineri de rând va fi nevoie acolo, ci de specialişti înalt calificaţi, probabil aduşi din străinătate...

Acum înţelegeţi de ce trebuie să fim ţinuţi cu toţii cât mai aproape de limita subzistenţei? Vă daţi seama cât de mulţi sunt românii care ar accepta să se complacă în aşa ceva, fie şi pentru câteva sute de lei? Cu foamea în gât, nici Iuda nu ar mai fi pretins treizeci de arginţi...

Faţă în faţă cu acest zid de propagandă fără drept la replică, un grup de tineri au găsit un spaţiu publicitar inedit pentru a-şi afirma dezaprobarea: faţadele hotelului "Continental" din **centrul Clujului.**

Pe data de 7 noiembrie a.c., şase **activişti ai campaniei "Salvaţi Roşia Montană"** au **ocupat clădirea cu forţa** şi, pe durata celor şapte ore cât au rezistat înăuntru, au arborat pe exteriorul acesteia o serie de bannere anti-proiect. Paul Socol (actor), Mihnea Blidaru (muzician), Bogdan Buta (inginer în telecomunicaţii), Raluca Dan (specialist în relaţii publice), Ana Bănică (arhitect) şi Bianca Bărbieru (arhitect), au ales această clădire pentru valoarea ei afectivă, deoarece a avut un rol important în Revoluţia din 1989.

Când poliţia a evacuat hotelul, cei şase tineri au fost aplaudaţi de peste o sută de susţinători care se strânseseră în Piaţa Unirii. (Se înţelege că această mică "bruscare" a dreptului de proprietate asupra imobilului s-a făcut fără violenţă sau stricăciuni.)

Din comunicatul de presă al acestor tineri, reproducem finalul, din care, dacă ar fi fost lansat de noi, nu am fi schimbat nici un cuvânt: *"Cerem preşedintelui României, Traian Băsescu, să înceteze a mai face propagandă proiectului Roşia Montană Gold Corporation.* ***Un şef de stat ar trebui să reprezinte interesele cetăţenilor săi, nu pe cele ale unei companii private.*** *Acelaşi lucru îl cerem şi Ministerelor Mediului, Culturii şi Economiei. Cerem televiziunilor, mai ales TVR, să refuze publicitatea murdară a RMGC, în virtutea faptului că opozanţii proiectului nu au beneficiat niciodată de aceeaşi expunere media ca şi RMGC, ceea ce contravine spiritului etic al unei prese aşa-zis libere şi democratice. De asemenea, cerem CNA să răspundă plângerilor formulate împotriva* ***publicităţii mincinoase a RMGC*** *şi să o oprească."*

Fără să intrăm în detalii, o enumerare pertinentă a **resurselor** de la **Roşia Montană** ar fi următoarea: **litiu** (posibil a treia rezervă de pe planetă), **vanadiu, zirconiu, germaniu, titan, nichel, crom, cobalt,** galiu, arseniu, bismut, **metale radioactive** (uraniu, stronţiu, cycloniu, roşianidiu) etc.

Toate aceste elemente reprezintă **materiale indispensabile în numeroase tehnolgii de ultimă oră. Posesia lor va însemna în viitorul apropiat suprema bogăţie materială a unei ţări.** Pe lângă acestea, obişnuitele "metale preţioase" (cu mari cantităţi depozitate, pur şi simplu, sub formă de lingouri) vor părea cea mai banală tinichea.

Sunt specialişti care afirmă că **metoda de extracţie cu cianuri, deloc necesară în ceea ce priveşte aurul sau argintul, este cea mai indicată pentru separarea unor elemente rare, cum ar fi cele mai sus menţionate.** Alegerea acestui procedeu extrem de poluant, care a şi cauzat o mare parte din opoziţia la nivel naţional, este tocmai o confirmare a existenţei zăcămintelor de metale rare la Roşia Montană.

Unele se găsesc chiar în cantităţi şi, mai ales, concentraţii foarte mari, ceea ce face exploatarea nesperat de rentabilă. Însă, **din cauza trădării strigătoare la cer a interesului naţional, această exploatare va fi nesperat de rentabilă pentru nişte străini,** care vor acorda statului român redevenţe de 2%! Adică din valoarea celor extrase de la Roşia Montană, două sutimi se vor duce la bugetul ţării - **cam atât despre "beneficiile" "investiţiei" străine în România!**

Încă şi mai grav: aceste procente se referă numai la aur şi argint, toate celelalte bogăţii putând fi însuşite de concesionarul care le găseşte: GRATIS!

Pentru a vă face cât de cât o idee despre umilinţa la care se dedau slugoii din fruntea ţării, vă spunem că în Afganistan a fost descoperit un mare zăcământ de litiu.

Se pare că nu conţine chiar atât de mult litiu cât avem la Roşia Montană, dar americanii au folosit scuza cu "războiul împotriva terorismului" ca să pună mâna pe el .

Chiar dacă rezistenţa militară afgană nu a avut nici o şansă de a-i opri pe americani, pe aceştia operaţiunea i-a costat enorm, atât în bani cât şi în credibilitate publică. Nu şi-ar mai permite să facă aşa ceva, în nici un caz în România, dar iată că, unde nu pot americanii, pot "canadienii"... Iar ai noştri cedează totul fără luptă, ba chiar cu plecăciuni şi recunoştinţă!

Nu mai departe de luna trecută spuneam că americanii nu se mobilizează în interesul propriu (în care categorie includem, desigur, şi furtul de resurse), ci exclusiv pentru interesul iudaic: prin schweizerul economiei americane, tot ce exploatează şi râpesc regimurile americane de ocupaţie se scurge în mâini evreieşti; altfel, o putere ca SUA nu ar fi avut în vecii vecilor o criză a datoriilor.

Protestul pune accentul pe protejarea valorilor istorice şi ecologice, precum şi pe ideea că acest abuz poate deveni un precedent periculos - altfel spus, ***pe viitor statul ar putea aplica oricând procedura "exproprierii în interes public", chiar dacă în joc vor fi doar interese private, precum în cazul de faţă.***

Pentru aceasta şi toate cele de mai sus, **îi admirăm pe aceşti tineri** şi suntem alături de ei. În cele ce urmează, însă, **trebuie să numim câteva neajunsuri ale acţiunii**, cu care astfel nu ne putem solidariza în întregime:

(1) Principala omisiune a mesajului: vom fi jefuiţi de ceva ce aparţine **exclusiv poporului** român.

Şi nu este vorba numai de aur şi argint: surse care nu mai pot fi ignorate afirmă că **la Roşia Montană se găsesc bogăţii cu mult mai importante *(a se vedea caseta alăturată).*** Pe acestea campania publicitară a RMGC le omite în mod perfid, fapt care, în sine, îi acuză de intenţii frauduloase.

Dar dacă aceste nepreţuite resurse s-ar fi aflat într-o zonă pustie din Bărăgan, în loc de situl istoric şi arheologic Roşia Montană, aţi mai fi protestat cu atâta vehemenţă? Sau aţi fost de acord să vină străinii şi să le fure de sub ochii noştri, în timp ce noi continuăm să ne împrumutăm de la FMI ca nişte imbecili?!

(2) Incitarea la încălcarea legii - ne referim în special la declaraţia imprudentă a d-lui Blidaru, cu ocazia unei conferinţe de presă ţinută cu două zile mai târziu. Acesta a spus: "*În România există multe legi strâmbe care merită să fie încălcate pentru o cauză nobilă, iar salvarea Roşiei Montane merită asta. Am făcut ce am făcut pentru că ne pasă*". **Da, există legi strâmbe, ştim şi noi acest lucru, însă** ideal ar fi să facem presiuni pentru **abolirea lor**, nu să le încălcăm cât sunt în vigoare. Şi, în orice caz, printre legile strâmbe la care vă referiţi nu se poate număra şi aceea care interzice efracţia într-un imobil... Noi nu confundăm mesajul ecologist cu o instigare la a năvăli în casa oricui, însă cele spuse mai sus lasă loc unei asemenea **interpretări tendenţioase.** Ne pare rău că domnia sa nu a găsit o formulare mai fericită.

(3) Mesajul "revoluţionar", bannerul pe care scria "*Revoluţia începe la Roşia Montană*". **Nu se poate vorbi de o revoluţie - nici măcar în 1989 nu a fost cu adevărat**, ci mai mult o revoltă spontană.

O revoluţie presupune un program de revendicări, o acţiune organizată pe scară largă de către o elită, care să aibă şi posibilitatea de a duce la îndeplinire respectivele revendicări, în cazul preluării puterii.

O elită se creează în cel puţin zece ani, dacă ne uităm la efortul supraomenesc depus de Mişcarea Legionară, între 1927 şi 1938, pentru a ajunge de la şase fondatori la un milion de membri şi simpatizanţi, cu o ierarhie solidă, completată la toate nivelurile cu oameni de calitate.

Acum, în 2011, vă simţiţi în stare să fiţi cei şase fondatori ai unui alt început?

Ca să nu mai spunem că Mişcarea, în 1938, după o asemenea realizare, încă nu se simţea vrednică să preia puterea: Căpitanul aştepta câştigarea legală a alegerilor.

(4) Alura *internaţionalistă* a manifestaţiei.

Prezenţa lozincilor în limba engleză ("*Occupy Conti with Roşia Montană*", "*Resistance is fertile*") **nu se poate justifica prin dorinţa de audienţă internaţională: dacă** vreodată acest eveniment va fi **recepţionat peste graniţe** (deocamdată, puţin probabil), **(continuare în pag. 9)**

Ştefan Hâncu

Atitudini

ACVILA AMERICANĂ VA CONSUMA ŞI RESTURI

În vara acestui an, sub apăsarea celei mai mari datorii din istorie, preşedintele SUA a declarat că va reduce imediat cheltuielile bugetare anuale cu un trilion de dolari, şi încă mai mult, în perspectivă.

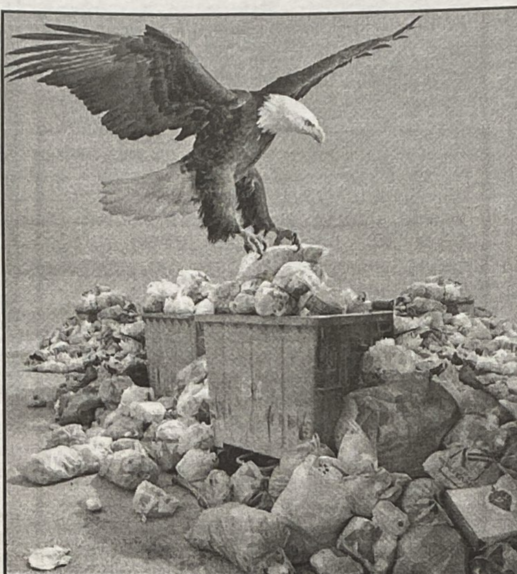
Pentru a se identifica modalităţile de a face aceste reduceri suplimentare (ca şi cum primul trilion ar fi fost un fleac), a hotărât instituirea unei noi comisii.

Comicul macabru al situaţiei, precum şi îndelungatul nostru exerciţiu al râsului ne-ar fi prilejuit, în alte circumstanţe, un hohot isteric, însă de data aceasta am ridicat din umeri cu scepticism.

Ideea de a economisi "imediat" un număr de dolari care se scrie cu unu urmat de douăsprezece zerouri ni se pare fantezistă, mai ales când cel care dă o asemenea directivă nu are o idee clară asupra consecinţelor.

Trebuie să ai experienţa est-europeană a frigului şi foamei, dacă nu cumva chiar şi pe cea africană a mizeriei şi bolilor, ca să înţelegi câte suferinţe implică "austeritatea", aşa prost înţeleasă cum este ea astăzi. **Austeritatea ar fi trebuit să fie un atribut al înţelepciunii, dar acum avem de a face cu sensul ei măsluit cu bună ştiinţă, pentru a masca sărăcirea accelerată a întregii lumi.** ***Iar aceasta nu se produce pentru că bunurile şi banii se scurg pe undeva drept în cosmos***, ci pentru că elita iudeo-masonică îşi pregăteşte o nouă masă proletară de manevră pentru cele ce vor urma.

Asistăm la acest fenomen: Statele Unite se umplu de proletari, văzând cu ochii!

Prima reacţie: strângeţi firimiturile

Orice s-ar fi decretat la Casa Albă, nu ne-am fi aşteptat la o schimbare atât de "imediată", dar iată că, la mai puţin de jumătate de an, ni se semnalează un **intens efort mediatic de trezire din aşa-numitul "vis american".**

Luxul şi risipa nu mai erau, de multă vreme, aspecte ale vieţii americanului de rând, însă acum ele se caută a fi scoase şi din aspiraţiile, poate chiar şi din amintirile acestuia.

Conform publicaţiei online www.dailybusiness.ro (*"Comunism cu faţă americană. Cum trec SUA de la consumerism la strâns cureaua"*, 29 oct. 2011), americanii au început să fie sfătuiţi, tot mai insistent, să economisească.

Din recomandările menţionate, unele sunt de bun simţ, altele exagerate, însă puse în contextul unei epoci post-consumiste şi, mai ales, în SUA, legendarul Eldorado la care visam cu ochii deschişi când eram copii, reprezintă o crudă ironie a sorţii. Iată-le, pe scurt, pe cele referitoare la **economisirea alimentelor:**

(1) Cumpăraţi alimente mai des. De la o săptămână la alta, ele se pot strica.

(2) Păstraţi ordine în frigider. Un aliment pe care nu îl vedeţi se poate strica, dacă îl uitaţi prea mult timp.

(3) ***Nu aruncaţi alimentele expirate.*** Judecaţi cu propriile simţuri dacă se mai pot sau nu consuma.

Aici avem o mare problemă.

Chiar dacă vor face mai multă economie, americanii vor continua să consume aceleaşi alimente pline de aditivi toxici şi de organisme modificate genetic. Codex Alimentarius rămâne, bineînţeles, în vigoare, cu atât mai mult cu cât a fost adoptat tocmai sub pretextul suplinirii penuriei de resurse şi alimente la nivel global.

Numeroasele boli provocate de aceste produse vor fi scuzate, măcar parţial, prin faptul că, de săraci ce sunt, oamenii au început să mănânce alimente expirate. Recomandarea de mai sus, având un caracter semioficial, va putea fi invocată de către avocăţii iscusiţi ai industriei alimentare, făcând agenţiile de protecţie a consumatorului total inoperante.

Şi mai grav: datorită confuziei astfel create, va veni un moment prielnic pentru introducerea unor noi ingrediente cancerigene etc., făcând, pe neobservate, alimentele şi mai periculoase decât sunt deja.

(4) Luaţi acasă resturile din porţia de la restaurant, dacă nu aţi putut-o termina.

(5) Mâncaţi în farfurii mici. Tentaţia de a vă pune porţii mari, din care o parte să ajungă la gunoi, va scădea.

(6) Gătiţi acasă. Veţi fi mai puţin dispuşi afectiv să aruncaţi mâncarea.

(7) Mâncaţi înainte de cumpărături. Flămând, veţi fi mai tentat să cumpăraţi alimente de care nu aveţi nevoie etc.

După cum spuneam, aceste sfaturi sunt, în sine, rezonabile (cu anumite excepţii, precum cea semnalată la pct. 3), ba chiar ar trebui să fie incluse în educaţia elementară a oricărui copil - "cei şapte ani de acasă". Dar aşa cum sunt prezentate şi, mai ales, în contextul dat, că Obama vrea să economisească un trilion de dolari pe an, ele sună a cea mai lamentabilă calicie. Acesta este şi adevărul.

După ce recunoaşteţi comunismul?

Mulţi comentatori au fost ispitiţi să facă **o paralelă între aceste măsuri de prevenire a risipei şi comunism**, în forma trăită de noi în ultimii zece ani ai regimului Ceauşescu.

Principala asemănare o constituie, desigur, **coşmarul datoriilor externe**.

Ca un corolar, principala deosebire ar fi faptul că nea Ceaşcă, de bine, de rău, reuşise să isprăvească respectivele datorii! Faptul că, după ce scăpasem de ele, "iubitul fiu al poporului" a uitat să mai slăbească laţul, probabil din prea multă simpatie pentru regimul nord-coreean, este o cu totul altă poveste.

Cert este că SUA nu vor scăpa de datorii (dacă facem abstracţie de variaţia dolarului, au de vreo 1.400 de ori datoria noastră maximă din anii 80).

Dar aceşti comentatori ar trebui să recunoască faptul că *alţii* (printre care şi redacţia de la *"Cuvântul Legionar"*) au vehiculat ideea de ***comunism american*** cu mult înainte ca aceasta să fi ajuns "la modă", aşa cum pare să fie acum. Iar acei *"alţii"* nu se bazau pe aspectul trivial al economisirii resturilor unei cine la restaurant, ci pe **<u>limitarea tot mai drastică a libertăţii</u>, pe excesele "corectitudinii politice" şi pe înscenările teroriste prin care se manipulează opinia publică.**

Pentru noi, adevăratul bici al comunismului au fost arestările absurde, închisorile şi Canalul, cu sutele de mii de victime. Sau... ghilotina, dacă doriţi, pentru că în primii douăzeci de ani societatea românească a fost literalmente decapitată: acele sute de mii de victime nu erau alese la întâmplare, ci din elita ţării!

Prin comparaţie, "austeritatea" ultimului deceniu comunist a fost o palmă dată un om bătut măr, atâta doar că, fiind mai recentă, cei care şi-o amintesc sunt mult mai numeroşi.

Aşadar, referirea la sângerosul regim comunist ca la o perioadă a economisirii şi... reciclării excesive este pur şi simplu penibilă! Mai sus menţionaţii comentatori îşi amintesc de reciclarea care, de bine, de rău, se făcea pe vremea copilăriei noastre sub numele de "muncă patriotică": maculatură, fier vechi, sticle şi borcane etc. Se făcea pe vremea comunismului, deci era un lucru rău... cât de puţină minte îţi trebuie ca să spui aşa ceva? Seamănă cu ura prostească din anii 90 împotriva "industriei comuniste", care nu era nici necompetitivă, nici în ruină şi, la urma urmei, nici *comunistă: era, pur şi simplu, produsul muncii poporului român, că doar nu o construiseră Nicuşor şi cu Lenuţa!* Frigul din apartamente... da! Cu asemenea "economisire", Ceauşescu chiar a fost animal, mai ales că el nu stătea în frig. "Dacă ne este frig, mai punem o haină pe noi". Dar frigul revine în apartamentele noastre şi fără comunism...

Totuşi, la americani, actuala propagandă pentru economisirea resurselor şi energiei nimereşte puţin cam pe alături: ***ce energie să mai economisească cei mutaţi în corturi şi cu câte haine pe ei să doarmă iarna?*** Nici "miliţia" nu vine să-i ridice cu forţa, după ce cămătarii evrei i-au dat afară din casele ipotecate...

De la consumism la "austeritate"...
... Ca din lac în puţ!

Amândouă ideile sunt greşite, la mintea cocoşului, şi **se aplică doar în scopul** mai sus enunţat: **pauperizare - manipulare - înrobire!**

Ambele căi duc la îndeplinirea acestui deziderat sinistru, iar trecerea de la una la alta este "binevenită", din când în când, prin faptul că mai **păcăleşte prostimea:** ***"se schimbă ceva", "se iau măsuri"*** şi ***"o să fie bine"!***

În cele ce urmează vom face cu totul abstracţie de planul spiritual, cu toate că nu o dată am privit cu ură reclamele de pe stradă sau de la tembelizor. "Din ce în ce mai mult, orice" - sloganul celei mai demente spălări pe creier din 2007... Ne vom referi, cu stricteţe, la aspectele economice, ca să nu ni se reproşeze că greşim din prea mult sentimentalism.

Aşadar, ***CONSUMISMUL*** american (sau, transpus literal din limba engleză, "consumerism") promova ideea că prin consum se pune în mişcare economia. Consumul creează pieţe de desfacere, prin urmare întreprinderile au cerere, deci pot asigura locuri de muncă etc. Aici există un grăunte de adevăr, **acoperit însă de o grămadă de tâmpenii, dintre care cele mai evidente ar fi:**

(1) Din punctul de vedere al consumatorului: ceea ce acesta este îndemnat să cumpere îi este de multe ori nociv sau măcar inutil. Acesta este motivul pentru care întotdeauna mesajele publicitare conţin o doză substanţială de înşelăciune, iar uneori sunt înşelăciune 100%.

(2) Din punctul de vedere al calităţii produselor: dacă un produs se va strica "prea" greu, producătorul ar avea de suferit după ce va fi acoperit necesarul populaţiei. De aceea se caută **slăbirea fiabilităţii pentru ca piaţa să se menţină avidă**, iar unele produse sunt efectiv programate să-şi înceteze funcţionarea după un interval de timp, puţin mai mare decât durata garanţiei. ***În mod analog producătorii de medicamente ar avea de suferit dacă pastilele lor ne-ar vindeca de boli*** (nu este prima dată când subliniem acest lucru: ce am enunţat mai sus este doar motivul cel mai "uman" pentru care medicamentele, în general, nu sunt făcute ca să ne vindece; rămâne şi "controlul populaţiei", un adevărat genocid, dar să nu deviem discuţia).

(3) Din punctul de vedere al locurilor de muncă: americanii, de zeci de ani, sunt năpădiţi de produsele chinezeşti (lucru valabil şi pentru Europa, ceva mai recent). ***Cumpărarea "chinezăriilor" nu asigură locuri de muncă în SUA, ci în China*** şi, desigur, alte ţări de prin Asia, China fiind doar **exemplul cel mai semnificativ**. Iar în respectivele ţări (ale căror economii cresc astăzi puternic) nu s-a pus niciodată în aplicare sistemul *consumist*...

(4) Dacă ne gândim la resurse: desigur, acestea sunt consumate *iraţional*.

Poţi crea locuri de muncă şi înlocuind la nesfârşit bordurile pe o stradă (exemplu bucureştean). Sau poţi să pui un om să sape un şanţ şi pe altul să-l astupe. **Multe activităţi, scuzate prin faptul că "oferă locuri de muncă", de fapt nu produc nimic, în schimb irosesc resurse,** inclusiv timpul lucrătorilor care, altfel, ar fi putut realiza ceva util.

Din punctul de vedere al resurselor, decât să le consumi pentru ceva nefolositor, mai bine nu faci nimic...

Cum poţi fi sigur că nu vei ieşi din criză

Pe de altă parte, trecerea la **"AUSTERITATE"** are exact acele defecte care o fac indezirabilă tocmai în momentele de criză. Astfel, **ideea de a sărăci brusc foarte mulţi oameni atunci când, de fapt, ar trebui să dinamizezi economia ca să poată sări un hop (în speţă, datoria externă)** este nu numai inumană, dar şi inuman de **stupidă.**

Omitem factorul psihologic, demoralizarea populaţiei (cu toate că este foarte important), pentru a ne menţine în limitele unei **ANALIZE** seci, obiective:

(a) Se reduc posturile bugetare.

Statul operează numeroase concedieri, dar fiecărui disponibilizat trebuie să-i plătească un procentaj din fostul salariu, pentru un interval destul de îndelungat (un an - doi). Este vorba de sume uriaşe care apasă balanţa cheltuielilor, de pe urma cărora nu se mai încasează nimic, pentru că noii şomeri stau acasă şi se uită la pereţi.

Bugetul nu este uşurat, ci îngreunat şi mai mult prin această manevră.

Este inutil să ne gândim la momentul în care perioada despăgubirii foştilor bugetari va expira: până atunci economia va cădea atât de mult, că nici o comparaţie înainte/după nu-şi va mai avea rostul.

(b) Scăzând veniturile populaţiei, scade ***consumul**** intern. Scăzând consumul, scade piaţa, în orice domeniu (poate cu excepţia articolelor de lux...).

Cele mai afectate unităţi economice sunt cele locale, care nu s-au extins suficient ca să se poată baza exclusiv pe piaţa externă. Poate vă gândiţi la România şi Grecia, dar puteţi fi siguri că este o problemă gravă şi pentru SUA: şi economia lor este în mare parte orientată spre piaţa internă. (Câte produse americane aţi cumpărat de la Revoluţie încoace? Dar chinezeşti?).

Desigur, măsurile "anti-criză" ar fi trebuit să facă totul pentru a favoriza tocmai aceste companii care, practic, alcătuiesc economia de salvat. Şi totuşi, le subminează, le împing la faliment.

*** ***Consum*** nu înseamnă *consumism*.

Orice economie, chiar şi una sănătoasă, se bazează pe consum, însă acesta trebuie să fie raţional, asigurând un parteneriat corect şi reciproc benefic între producător şi consumator.

Ne pare rău dacă sună a limbă de lemn, dar nici teoria capitalistă, nici cea comunistă nu se bazează pe o asemenea concepţie.

Pe de altă parte, reducerea bruscă a consumului ca urmare a "austerităţii" creează doar în aparenţă o raţionalizare a acestuia: ca să primeşti un răspuns raţional, nu trebuie să dai cu biciul; de exemplu, dacă se scumpesc alimentele şi ţigările, scade numai consumul de alimente, nu şi cel de ţigări.

(c) Cercul vicios: noi falimente, noi disponibilizări, de data asta şi în sectorul privat (în special, cel autohton), alte despăgubiri de plătit din bani care nu mai aduc nici un profit.

Scopul iniţial pentru care s-a demarat tot tămbălăul, stabilizarea bugetară, oricum nu poate fi atins: datoria externă, pe fondul marasmului economic, creşte.

Deci bugetul va avea de a face, la nesfârşit, cu ratele. Nici nu se mai plăteşte datoria propriu-zisă, ci doar dobânda, iar când nici asta nu se mai poate, creditorul se "înduplecă" şi mai acordă o reeşalonare sau chiar un nou împrumut.

(d) Criza permanentizată, numită şi depresiune economică.

Zeci de mii de zdrenţăroşi care dorm în corturi, stau cu mâna întinsă în drum ori dau cu bâta în capul oricui pentru o pâine, în fiecare oraş. Aproape nici o ramură a economiei nu mai funcţionează. Africa.

Şi totuşi, de ce America?

Ce am omis din acest scenariu şi ar mai fi, totuşi, vrednic de amintit?

Păi, dacă ne referim la Statele Unite, atunci **creditorii (evreii, cel puţin) ar putea fi interesaţi să prelungească la nesfârşit agonia gigantului pe care îl parazitează, cel puţin din interes militar.**

Tocmai de aceea faptul de a li se recomanda AMERICANILOR să economisească resturi ni se pare un pas riscant pe care malefica elită mondială îl face. În loc să meargă încet, dar sigur, spre Noua Ordine Mondială, aceştia par să fi ales calea grăbită, precipitată şi, de aceea, periculoasă.

Cât despre asemănările regimului Obama cu al lui Ceauşescu, ele nu pot fi duse mai departe.

Un scenariu de "austeritate" precum am avut noi în deceniul 1980-1990 ar fi imposibil în SUA, cel puţin pe termen scurt. Americanilor li s-au răpit şi bunăstarea, şi libertatea, iar de curând a început să li se tragă de pe ochi şi <u>iluzia</u> bunăstării. Dar nu se poate lucra foarte rapid - am mai spus-o: pentru a nu se ajunge la o revoluţie, lucrurile trebuie să se înrăutăţească suficient de lent, abia observabil.

În fine, le va mai rămâne, pentru o vreme, cealaltă iluzie, a libertăţii. Pe aceasta românii lui Ceaşcă nu o aveau nici cât negru sub unghie: ştiau că nu sunt liberi, când prestau din greu la achitarea datoriilor şi apoi la Casa Poporului. În acei ani milioane de români ar fi vrut să emigreze: ar fi trecut graniţele chiar şi legaţi la ochi, aruncându-se "cu capul înainte"! Erau ţinuţi cu pistoalele securităţii, dar şi cu mitralierele grănicerilor - lucru foarte greu de imaginat astăzi cu o generaţie de americani care au cunoscut cât de cât bunăstarea.

Şi apoi, chiar aşa: ***dacă americanii ar vrea să emigreze, unde ar putea să se ducă!?***

Ştefan Hâncu

***

PERICOLUL LEGIONAR (continuare din pag. 2)

Am rămas stupefiat duminică 6 noiembrie, când, în cadrul unei emisiuni de seară la „Antena 3", un individ pe nume Oreste vorbeşte despre „pogromurile legionare"!

Mă individule, de unde dracu ai citit sau ai auzit despre „pogromurile legionare"?

Am auzit nu demult un imbecil care vorbea dezinvolt despre „trenurile morţii" având ca făptaş... Mişcarea Legionară!

Nu pot să nu întreb: cetăţeanule Oreste, de ce te simţi obligat să faci astfel de afirmaţii? Dacă nu eşti informat, nu vorbeşti! Dacă eşti informat, ce te determină să arunci cu noroi? Este o modă, o răsplată socială, profesională sau financiară care să te determine să renunţi la demnitatea personală?

Ai avut in cursul acelei emisiuni cu Radu Tudor intervenţii de bun simţ şi unele evidenţiind simţul umorului; începusem să te simpatizez, şi deodată, ca o eliminare zgomotoasă de gaze în plin concert la Ateneu, arunci „cu nuca în perete"!

Dacă vei citi aceste rânduri - lucru mai greu de crezut dar care m-ar bucura - vei spune, cu un zâmbet discret, că îţi este absolut indiferentă simpatia sau antipatia mea. Ai dreptate - parţial - dar ca „valoare absolută" „Oreste" este construit din vorbele sale, din afirmaţiile sale.

Probabil am depăşit măsura şi stilul meu obişnuit de a mă exprima, şi totuşi nu retractez nimic.

Nu fac decât să pun o ştampilă pe făptura virtuală a d-lui Oreste, pe care scrie „anulat".

Aş încheia constatând că „pericolul legionar" are două componente esenţiale:

- componenta reală - derivând din doctrina, ideologia şi comportamentul Mişcării – eliminând, logic şi obligatoriu, deviaţia simistă, total improprie şi, în consecinţă, catastrofală
- componenta virtuală - creată şi promovată de o presă vândută care nu conştientizează că atacând Mişcarea Legionară face jocul unor forţe care militează activ şi cu perseverenţă de un secol (sau poate de secole) la desfiinţarea statului român.

***

UN PROTEST DISPERAT (continuare din pag. 7)

puteţi fi fără grijă că **mesajele voastre vor fi traduse** corect. Cât despre tentaţia de a fi cât mai "cool", chiar nu îşi avea rostul: aţi fost destul de "cool" prin curajul vostru, nu era nevoie să fiţi şi în ton cu moda. Oricum, bine că nu aţi scris şi în ungureşte...

Cât despre afilierea la mişcarea internaţională ***"Occupy"***, cu un rol semnificativ în ultimele proteste împotriva bancherilor de pe Wall Street, poate că este bine şi aşa, dar am fi preferat o abordare ***naţională*** şi naţionalistă.

Păstrând proporţiile (şi dacă tot aţi adus vorba despre revoluţie), afilierea unei **cauze strict locale** la o mişcare **internaţională** ne duce cu gândul la **revoluţia paşoptistă.** Nădăjduim că această comparaţie vă onorează, însă respectiva revoluţie a făcut şi mult rău Principatelor Române, tot aşa cum şi "Occupy" ar putea face rău României. **În 1848,** ca să folosim o expresie deja consacrată, **idealul naţional a fost luat în antrepriză de către forţe străine,** cu consecinţe foarte grave peste câteva decenii. Paşoptiştii erau generaţia cu studiile făcute la Paris (de unde porecla de "bonjurişti") şi aveau mintea împuiată de **<u>ideile mizerabile ale Revoluţiei "Franceze"</u>.** Patriotismul lor, cu puţine excepţii, era a doua prioritate, **pe primul loc aflându-se loialitatea faţă de "marele arhitect" (pe scurt, erau masoni).** Dar voi? Pentru că, în caz afirmativ, suntem gata să ne luăm simpatia şi admiraţia înapoi!

(5) Nu în ultimul rând, suntem cel puţin miraţi de alegerea avocatului care îi apără pe cei şase ecologişti pentru inofensiva lor infracţiune: *evreul UDMR-ist* Péter Eckstein-Kovács.

Dacă ne întrebaţi pe noi, acest domn ar putea să slujească interese evreieşti, ungureşti sau personale - şi atât.

Dacă ne gândim la aspectul iudaic al problemei, nu ne surprinde că un evreu apără opoziţia unui proiect evreiesc: în fond, dl. Eckstein-Kovács se poate pretinde maghiar, tot aşa cum proiectul se poate pretinde canadian, cât despre evrei care "luptă" împotriva altor evrei... a se revedea cazul revoluţiei bolşevice.

Pe de altă parte, interesul UDMR-ist şi cel personal se suprapun: atât partidul unguresc infiltrat în guvernul român, cât şi evreul infiltrat printre unguri ar putea câştiga un mare capital politic. Apărând în acest proces cât se poate de facil, şi omul, şi partidul, îşi vor atrage mari simpatii, inclusiv printre români.

Şi atunci, vă întrebăm: cum de l-aţi găsit tocmai pe acest evreu, cu figura lui inconfundabilă de Mefisto? Era chiar singurul avocat doritor să preia cazul vostru?

DRUMUL SPRE CONTROLUL TOTAL

S-a încheiat şi recensământul care a stârnit multe discuţii zgomotoase şi inutile. Inutile? Da, pentru că întrebările "nesimţite" (vorba lui Mircea Badea) nu au fost schimbate, numărul lor nu s-a redus, iar românii au răspuns – de bine, de rău - în majoritate.

S-a vorbit de violarea intimităţii, dar nimeni nu a luat la întrebări autorităţile, nu a dat statul în judecată (aşa cum s-a întâmplat în Germania şi Marea Britanie). Şi, de fapt, nu a fost vorba doar despre violarea intimităţii sau despre o simplă şi inofensivă "mârlănie" (cum s-au exprimat unii ziarişti), ci despre ceva mult mai serios: prin aceste chestionare au aflat despre fiecare cetăţean mai mult decât s-ar fi putut şti în ani de zile de monitorizare:

- la ce ***adrese*** a mai locuit înainte fiecare (cea mai completă culegere de date poate fi interesată dacă te-ai mutat de la ţară la oraş sau invers, nu şi de adresa la care ai locuit)

- numele ***fostei*** soţii (sau al fostului soţ), adresa şi CNP-ul!

- numele concubinei/concubinului (la un recensământ *normal* interesează doar starea civilă, nu concubinajul; englezii au avut şi ei o întrebare similară în legătură cu "overnight visitors" – adică, în traducere liberă, "*vizitatorii de peste noapte*"!!)

- ***care anume*** unitate de învăţământ a fost absolvită (referitor la gradul de instrucţie a populaţiei, la un recensământ interesează doar dacă e vorba de şcoală primară, liceu sau facultate, nu şi care anume, nu şi anul absolvirii)

- ***unde anume*** lucrează fiecare (pentru un recensământ fiind necesar a se şti doar dacă persoana lucrează sau şomează) Etc.

S-au făcut glume pe seama întrebărilor de genul "Câte WC-uri aveţi?" ("Două, cu nucul!"), "Aveţi disabilităţi de comunicare?" ("Da, dar numai cu boii"), dar recensământul a fost, de fapt, o verificare a nivelului de supunere a românilor la abuzuri şi a disponibilităţii de a crede ce spun autorităţile.

Oamenii au fost "asiguraţi" – verbal – că datele ar fi confidenţiale, că le preia şi le prelucrează Institutul Naţional de Statistică, distrugând numele. Dar acest stat care se împrumută pe spatele nostru, care a dat pământul, aurul şi resursele energetice ale ţării, care ne obligă sub ameninţare să îi furnizăm informaţii intime, susţinând că totul e spre binele nostru, mai poate fi crezut?

Ni s-a împuiat capul, ca mijloc suplimentar de convingere, că se efectuează în acest an recensământul populaţiei în toate statele europene, dar NIMENI dintre oficiali n-a suflat un cuvinţel despre CINE va prelua ULTERIOR aceste date. Nimeni, nici măcar Vadim, Becali, IPS Iosif (reprezentantul BOR), europarlamentarii noştri ne-masoni şi nevânduţi, patrioţi (vorbim de modul în care sunt percepuţi de opnia publică, făcând abstracţie de faptul că patriotul Vadim i-a ridicat o statuie în Braşov nu lui Avram Iancu, nu lui Antonescu pe care îl tot laudă, ci lui... Ytzac Rabin, şi că PRM-ul – partid naţionalist, nu glumă, pe care unii îl confundă cu legionarii – a avut deputat ISRAELIAN în Parlament şi consilier israelian).

Ei bine, **rezultatele proaspătului recensământ vor fi livrate... ISRAELULUI !!** Acolo sunt cel mai în siguranţă. Nici un stat european nu prezintă un nivel de protecţie atât de înalt precum vulcanul fumegând pe care stau evreii...

Iată **Decizia Comisiei Europene** din 31 ian. 2011 (site-ul UE):

"În sensul ar. 25 alin. (2) din Directiva 95/46/CE, se consideră că ***Statul Israel*** *oferă un* ***nivel adecvat*** *de protecţie a* ***datelor cu caracter personal transferate din Uniunea Europeană.****"* (art. 1)

"Statele membre *iau toate măsurile necesare pentru* ***a se conforma prezentei Decizii*** *în termen de* ***3 luni*** *de la data* ***notificării*** *acesteia."* (art. 6)

Vă întrebaţi cum e posibil ca datele dvs. personale (adresa, informaţiile amănunţite despre locuire, instuire, sănătate, familie, convingeri religioase etc., inclusiv semnătura) să fie date "spre păstrare" unui **stat străin**? Şi de ce Israelului?! Şi cum de UE **impune** statelor membre să transfere Israelului datele propriilor cetăţeni, şi încă în termen de trei luni de la data notificării Deciziei? Cum de acceptă Franţa, Anglia, Germania aşa ceva?

Întrebaţi-vă! Poate că e mai bine să găsiţi dvs. singuri răspunsul... Dacă vi-l dau eu, veţi surâde, probabil, sceptici.

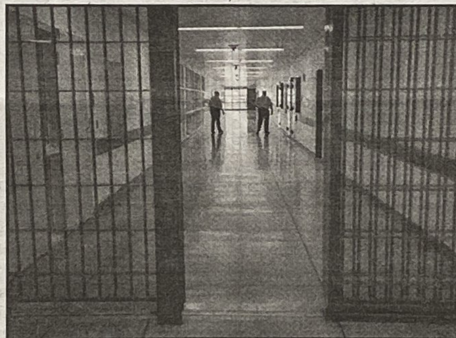
Aveţi însă răspunsul clar la întrebarea de ce s-a făcut recensământul în toată Europa: datele transferate Israelului trebuie să fie actualizate şi cât mai complete. Cu semnătură!

Ce face acesta cu ele, LA CE îi folosesc, e altă întrebare. Puteţi fi însă siguri măcar de un lucru: nu le ia de florile mărului. Şi nici de dragul europenilor (consideraţi, în marea lor majoritate, vinovaţi de "holocaust")...

Noi, românii, însă, avem satisfacţia că Molohul se va putea spăla pe cap cu datele noastre, făcute varză: mulţi tineri au fost declaraţi de părinţi la ţară (fără CNP) şi s-au înregistrat şi ei (tot fără CNP) în oraşele unde sunt studenţi sau lucrează; alţii, în schimb, nu s-au recenzat deloc; mulţi recenzori s-au mulţumit cu indicaţiile vagi şi eventual eronate ale vecinilor, iar alţii au dat date "din burtă", scârbiţi să scrie atât şi să alerge atât pentru o mizerie de bani.

Schimburile de idei şi păreri adesea critice la adresa autorităţilor, informaţiile despre Noua Ordine Mondială sunt dezvăluite şi citite de o masă din ce în ce mai mare de oameni prin intermediul internetului; iar aceasta reprezintă un risc deloc neglijabil pentru cei care ne conduc; în plus, e evident că nu vor să fie deconspiraţi, să se spună lucrurilor pe nume, să fie oamenii avizaţi în legătură cu ceea ce ni se pregăteşte (înrobirea fizică şi spirituală), pentru că ar putea crea probleme.

Supravegherea Internetului a început de fapt din 2001; de atunci ofertanţii de servicii internet au semnat acorduri cu agenţii specializate pentru înregistrarea traficului. Controlul accesului la internet în bibliotecile publice ale marilor oraşe şi în reţelele din campusurile universitare, prin solicitarea unei legitimaţii (ID) şi notarea timpului în care persoana utiliza o anumită staţie de lucru a fost întărit prin utilizarea unor filtre astfel încât la accesarea unor site-uri care dezvăluie lucruri ce deranjează anumite organizaţii, apare imediat un avertisment: "părăseşte imediat acest site".

Din 2001 şi până acum a fost perioada de colectare a informaţiilor necesare, în curând se va trece la luarea de măsuri.

Preşedintele *Google*, Eric Schmidt, a creat mare vâlvă în această vară cu ocazia unei celebre conferinţe de tehnologie din California: *„Avem nevoie de un serviciu care* ***să verifice identitatea oamenilor.*** *Oricum, guvernele îl vor solicita în curând".*

Parlamentul European pregăteşte deja o serie de măsuri prin care şi utilizatorii simpli de internet vor avea accesul îngrădit.

Folosind ca pretext lupta împotriva pirateriei, se vor lua o serie de măsuri prin care utilizatorii internetului nu vor mai putea naviga liber, ca până acum, ci vor avea acces doar la un "pachet" de adrese: *"Vor constitui infracţiuni şi vor fi pedepsite ca atare, printre altele: accesarea materialelor pornografice cu minori; distribuirea sau punerea la dispoziţia publicului de* ***materiale rasiste sau xenofobe****; ameninţarea din motive de discriminare; negarea, minimalizarea, aprobarea sau justificarea genocidului sau altor crime contra umanităţii".*

Cei vizaţi cu adevărat sunt, în realitate, cei care au transformat internetul în platformă de exprimare critică, de informaţie relevantă.

Atâta timp cât rasismul şi xenofobia sunt definite juridic îndeajuns de "generos" şi de evaziv ca să poată justifica orice acuzaţie, uşa abuzurilor şi a pumnului în gură este larg deschisă prin astfel de prevederi. Practic, prin acestea se urmăreşte:

- controlarea, cenzurarea şi penalizarea (inclusiv prin închisoare) a celor care folosesc internetul ca platformă de exprimare (adică a celor care deţin şi administrează site-uri, bloguri, domenii etc.)

- controlarea, cenzurarea şi amendarea celor care folosesc internetul ca platformă de informare (adică a utilizatorilor "simpli" care navighează pe internet doar pentru a culege informaţie, diverse materiale, sau pentru a intra in conexiune cu alţi utilizatori).

De altfel, *Facebook*, cea mai populară reţea de socializare (şi de spionaj a indivizilor) pe internet, **va** construi în Laponia unul din cele mai mari CENTRE DE DATE din lume (conform "Financial Times"). Agenţia Agerpres relatează că *"În viitorul centru din Laponia urmează să fie* ***prelucrate datele utilizatorilor din întreaga Europă, Orientul Mijlociu şi Africa.****"*

De ce trebuie să fie **stocate** şi ***prelucrate*** datele PERSONALE ale utilizatorilor din ÎNTREAGA EUROPĂ, şi chiar din Africa?!

Simplu: culegerea datelor este pasul necesar pentru prelucrarea complexă a acestora, în vederea realizării de tipare sociale şi de predicţii, de anticipări ale reacţiilor populaţiei la diferiţi "stimuli". Cu alte cuvinte, **corolarul monitorizării este predicţia, iar corolarul predicţiei este manipularea**, pentru că scopul nu este doar să se ştie cum se comportă populaţia aflată sub supraveghere, ci, mai ales, **cum poate fi condiţionată să se comporte într-un anume fel**, cum poate fi determinată să reacţioneze în sensul dorit de autorităţi... Pe măsură ce informaţiile sunt mai ample şi mai detaliate, tehnicile de influenţare a populaţiei sunt tot mai eficiente.

Informaţiile colectate direct de la sursă (recentul recensământ), alături de internet şi noile tehnologii smartphone oferă nu doar date statistice, ci adevărate profile sociologice în mişcare.

Internetul va deveni o armă esenţială în controlul populaţiei; va juca un rol-cheie în *formatarea* ("spălarea") conştiinţei publice. De aceea, conform Organizaţiei pentru Securitate şi Cooperare în Europa, *"toată lumea trebuie să aibă dreptul să participe la societatea de informare şi statele au responsabilitatea de a garanta cetăţenilor accesul la internet".*

Ştiaţi care este unul din cele mai îngrijorătoare lucruri pentru mai-marii Europei?

Sărăcirea populaţiei? Desfiinţarea de spitale? Aş! **"Este îngrijorător faptul că peste 50% dintre români nu au acces la internet."** (Neelie Kroes, vicepreşedintele CE şi comisarul european pentru ***Agenda Digitală***)!

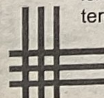
"În toată Europa şi în România trebuie să ne concentrăm pe cei care riscă să rămână în urmă în privinţa accesului la internet, respectiv cei cu venituri şi educaţie redusă, din zona rurală. Trebuie să investim fonduri în reţele de mare viteză, pentru a oferi internet broadband tuturor".

Va fi "minunată" educaţia şi informarea care se vor face celor de la sate prin intermediul site-urilor controlate! (că tot se preconizează desfiinţarea unor şcoli – după spitale, a venit şi rândul şcolilor). Se vor bucura en-gros şi en-detail de un Patapievici, un Cărtărescu, şi vor ajunge să creadă că Eminescu e un schelet într-o debara şi că Andreea Esca face parte dintre marile personalităţi române!

Şi cât de bine vor fi urmăriţi... spre binele lor!

Dacă punem la socoteală şi înregistrarea convorbirilor telefonice şi a mail-urilor şi păstrarea acestora, constatăm că societatea cumplită imaginată de George Orwell în cartea "1984" va deveni foarte curând realitate.

Nicoleta Codrin

Carte legionară

"FĂRĂ CĂPITAN" – CONST. PAPANACE (II)

(continuare din numărul trecut)

După masă, în biroul Căpitanului, eram numai noi doi (n. n.: aprilie 1938). **Căpitanul m-a întrebat ce cred despre situația politică.**

În esență i-am spus următoarele (conversația a durat mai bine de două ore și mi-am notat-o):

- Această mare prigoană care se anunță și care a și început, era de așteptat. Ea constituie bătălia decisivă, atât din punct de vedere intern, cât și extern.

Din punct de vedere intern, adesea m-am întrebat de ce nu vine. ***Să fie pătura conducătoare românească - care este așa de preocupată de interesele ei - atât de lașă și putredă, încât să se lase deposedată de beneficiile puterii fără nici un fel de reacțiune?*** N-am crezut-o niciodată și cu atât mai mult n-o pot crede acuma.

Pozițiile s-au demarcat prea adânc în această lume, ca ea să mai creadă în maleabilitatea noastră.

Cum spuneam și altă dată, din cauza subestimării persoanei d-tale, ea n-a crezut în seriozitatea Mișcării, ba a crezut chiar că o va putea capta și manevra în diversiuni. După procesul de la 1934 și **în special după apariția cărții „Pentru Legionari", ea a început să te aprecieze în adevărata valoare și să se teamă** - dacă nu toți politicienii, în întregime, în orice caz cei aserviți forțelor oculte care îi manevrează. în același timp

Regele și-a făcut și el manevrele lui, pentru anemierea organismelor politice și înlăturarea personalităților incomode, spre a-și consolida dictatura.

Astăzi această coaliție este gata să se năpustească asupra Mișcării Legionare. Chiar și Maniștii (n. n.: țărăniștii) care nu fac parte din această coaliție, insinuează lucruri care **pregătesc atmosfera** într-un mod perfid pentru măsurile represive ce se vor lua.

- Sunt niște incorecți - a spus mâniat Căpitanul.

***- Ce ar fi de făcut?* am continuat.**

Mișcarea se găsește la o mare răspântie. Cele două linii ale ei, cea mistică și cea politică, care o seconda, încep de la această răspântie să se bifurce. Va trebui aleasă una din ele, căci pe amândouă nu se mai poate merge acum.

Și situația tragică este că amândouă reclamă desăvârșirea lor.

În trecut s-a ieșit din aceste situații prin gesturi disperate. Așa a fost cazul din **1933**, când a fost dizolvată Mișcarea de către **Duca** (n. n.: și Duca a fost împușcat de către ***Nicadori*** – gest disperat, din **inițiativă personală**, așa cum s-a dovedit la procesul din 1934). Acum acest lucru nu se mai poate repeta, fiindcă situația este cu totul alta. **Adversarii sunt mulți și coalizați și, așteptându-se la o asemenea ieșire, sunt pregătiți să o preîntâmpine cu toate forțele.** Cred că de data aceasta represiunea va fi sângeroasă și masivă.

Afară de asta, Mișcarea se găsește în cu totul alt stadiu de dezvoltare pentru ca să fie nevoită să recurgă acum la gesturi individuale. Și apoi chiar în ***1934***, ca printr-o minune, Mișcarea a scăpat de la o situație foarte primejdioasă. ***Atunci* însă nu putea face altfel, căci, dacă Mișcarea n-ar fi pedepsit pe asupritori, ar fi fost, în faza în care se găsea, depreciată și nimicită. *Subevaluarea și anumite calcule de-ale Regelui, după cum am mai spus, ne-au salvat.***

O altă soluție ofensivă, în care inițiativa să fie din partea Mișcării Legionare și deci, prin aceasta, să poată ieși menținându-se pe cele două linii fundamentale ale sale, ar fi o **lovitură de stat.** Se putea face acest pas disperat - ***dar acesta nu intră în concepția legionară de luptă*** - în decembrie 1937, în timpul alegerilor, sau imediat după alegeri. **Adversarii sunt însă bine pregătiți și pentru această eventualitate. *Chiar zvonurile care se lansează, prin care ți se atribuie intenția unei lovituri de stat, arată acest lucru.***

Din punct de vedere general și în perspectiva istoriei, cu situația sa geografică și cu vecinii care îl înconjoară, în special cu Rusia bolșevică la răsărit, **Statul Român nu poate suporta convulsiunile sângeroase ale unui război civil.**

Spania Peninsulară avea din acest punct de vedere o situație privilegiată și totuși ce hemoragie i-a creat războiul civil! ***În România ar fi posibilă o lovitură de Stat dacă ar reuși 100% și s-ar termina în 24 de ore; altfel este aventură iresponsabilă.*** Nu știu dacă politicienii, în frunte cu Regele - dovedit în atâtea împrejurări grave, un aventurier iresponsabil - au vreun sentiment de răspundere. Poate ei au și unele calcule din punct de vedere extern, pe care noi nu le cunoaștem. Mișcarea Legionară însă, ca purtătoarea destinului românesc, cred că nu se poate pune pe un punct de vedere similar; **astfel, soluția loviturii de Stat o consider cu totul inoportună.**

Până când conjunctura externă nu se va schimba și, potrivit liniei pe cae v-ați fixat la 21 februarie 1938, când ați dizolvat formal Partidul „Totul pentru Țară", ***rămâne atitudinea de <u>expectativă</u> și chiar de <u>dare la fund</u>, <u>pentru ca adversarul</u>, atât de înarmat și pregătit, <u>să izbească în gol</u>, iar toată coaliția politicienilor să rămână fără obiect.***

Totuși, rămâne în permanență **un obiectiv precis și vizibil, persoana dumitale, Căpitane.** Adversarul știe acum că **de persoana d-tale este legată indisolubil soarta Mișcării.** De altfel, după cum ați relevat în Circulară, declarația lui Armand Călinescu către gen. Sichitiu - că prin dispariția d-tale dispare și Mișcarea Legionară - intenția este clară. Și ea s-a manifestat pentru a doua oară, după cazul Stelescu, Gheorghiade, cu propunerea făcută în timpul guvernării lui Goga, de către Istrate Micescu avocatului I. V. Emilian (n. n.: de a-l asasina pe Căpitan). Și atunci, cred că **problema se reduce la *alternativa de a rămâne aici*, *înfruntând toate riscurile care vor surveni*, *sau a trece peste graniță.***

Evident prima soluție este pe linia legionară de a sta în mijlocul camarazilor în timpul furtunii. Cu asta s-ar pune capăt oricăror încercări de insinuare care au și început să se producă de la

Const. Papanace *(stânga)*, alături de Căpitan *(în costum național)*

anunțarea plecării d-tale în Italia. Dar primejdia nu se evită, oricât de hotărât ai fi d-ta de a nu da nici un prilej de provocare. Nu se știe până unde pot merge ei cu provocările. Ei au interes să angajeze cu orice preț bătălia - și când zic "ei", înțeleg mai mult Regele și organele sale, Armand Călinescu și Istrate Micescu, precum și Oculta care stă în spatele lor.

Tactica lovirii în gol le-a fost aplicată în timpul guvernării Goga-Cuza și a dat rezultate minunate, dar acum au posibilitatea de a merge mai departe. De aceea eu sunt pentru a doua soluție și anume a plecării peste graniță, pe care ți-ai fixat-o dintr-un început. Această soluție are avantajul că ai anunțat-o într-o formă naturală într-un moment când nu părea că erai constrâns și nici amenințat direct. Ea a fost primită cu bucurie de legionari, știind că viața îți este în siguranță, Căpitane, fiindcă toți simțim instinctiv că **fără persoana d-tale nu se poate concepe o adevărată biruință legionară.** Și apoi, de 20 de ani **ai dat destule exemple că nu fugi de risc și că nu-ți este teamă de moarte**, ca să mai fie nevoie de noi dovezi. Admițând că după plecarea d-tale s-ar face arestări și se vor găsi unii legionari (sau, mai bine zis, agenți provocatori) să te înjure, că i-ai lăsat în pană, asta nu este esențial. Esențial este ca d-ta să fii în siguranță și să poți desăvârși tiparele Mișcării, pentru că **în faza actuală ea nu este încă plinită.** De abia atunci ea va putea merge și singură. Din punct de vedere al activității eu văd, pentru perioada de expectativă, mult mai mari posibilități. Este suficient să poți scrie în liniște al II-lea volum din „Pentru Legionari", și prin aceasta ai dat o mare bătălie, atât pentru prezent cât și pentru viitor, pentru că vei oferi Mișcării Legionare **îndrumări de bază, în special pentru faza unei guvernări.**

Așadar, fără să neglijezi **și unele neajunsuri care s-ar putea ivi în lumea legionară**, eu cred că mai potrivită pentru situația de astăzi este tot soluția plecării în Italia.

Cam așa judec eu situația, cu elementele pe care le am la îndemână, Căpitane.

CĂPITANUL m-a ascultat cu mare atenție în tot timpul expunerii făcute. Când am terminat, **a spus**, cam îngândurat:

- Da, așa este. Tâlharii s-au pus pe nimicirea Mișcării.

Dar nu vor reuși.

Mie, după ce am scris ***„Pentru Legionari"***, nu-mi mai este teamă că Mișcarea mai poate fi distrusă. Este acolo **sămânța ca să poată răsări** oricând, acum și mai târziu!

Dar pentru o soluție să ne mai gândim.

Nici vorbă: **chestiunea unui atentat sau a unei lovituri de stat nu se poate pune.**

Să ne mai gândim! Este vorba **să găsim una care să ne dea posibilitățile de manevră și care să împace toate situațiile.**

Seara am luat personalul spre Călărași.

Eram mereu cu gândul la Căpitan. Prea l-am văzut frământat și interiorizat. A vorbit puțin. Mai mult a ascultat. De ce oare? Poate avea de spus lucruri pe care nu le putea spune decât între patru ochi. Îmi imputam de ce n-am mers singur sau de ce n-am stat să mai merg o dată.

Mi se părea că n-am insistat îndeajuns asupra necesității plecării și, din dornța de a face o expunere obiectivă, **am arătat și avantajele rămânerii din punct de vedere al liniei legionare, prin înfruntarea riscului.** Poate aceste expresii - care în logica expunerii erau secundare - au avut un ecou mai mare în sufletul lui frământat. Cele ce-am spus au fost un deget pus pe rană sângerândă.

Acum simțeam mai bine că **drama lui sufletească se găsea între cele două dimensiuni ale Mișcării, între politic și moral, între circumstanță și absolut** - care în ultima analiză se reducea în a evita un risc, sau a înfrunta un risc.

Era clar că pentru un om care avea voluptatea riscului, și-și făcuse o dogmă din aceasta, **<u>alegerea nu putea fi decât de a sta în mijlocul legionarilor să înfrunte furtuna. Așa a predicat el și așa trebuia să facă</u>. *Nu se putea abate de la aceasta cu nici o iotă, fără a-și periclita întreaga bază a spiritualității sale.***

Vag simțeam că este **ceva care depășește calculele politice, oricât de realiste și logice ar fi ele.** Era *o problemă de destin*, cu dimensiuni care se proiectează peste veacuri și pe care muritorii de rând nu le pot sesiza. Eram tulburat. Nu știam ce va urma. ***Dar și astăzi, când știm ce a urmat, transpuși în fața aceleași probleme, o putem oare dezlega?*** *Cum era mai bine? Să fi plecat Căpitanul, sau să fi rămas, așa cum a făcut?* Nici acum nu vom putea da un răspuns clar, noi, cei care l-am cunoscut pe Căpitan și am fost atât de strânși legați de ființa lui pământească. Cu cât va trece timpul însă, se va vedea că **așa cum a procedat el a fost mai bine.** A urmat glasul destinului său, așa cum Mântuitorul a urcat Golgota, pentru a fi răstignit pe cruce.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Vasile Păduraru

RĂSFOIND PRESA LEGIONARĂ A EXILULUI: REVISTA "VATRA"

O altă publicaţie legionară majoră din exil a fost, fără dubii, revista "*Vatra*" - în articolul precedent am prezentat "***Pământul strămoşesc***", serie nouă, apărut la Buenos Aires.

Precizăm că în biblioteca noastră avem întreaga colecţie a revistei "Vatra", donată de fam. legionară Spanachi din Germania.

A prezenta această revistă, cât mai succint, este însă o treabă dificilă, întrucât publicaţia a apărut pe parcursul a 43 de ani (ian. 1951 – iunie 1994). Revista are o înfăţişare modestă, este lipsită de fotografii, fiind obţinută prin multiplicare fotoeconomică a unui dactiloscript, şi are un număr de pagini variind între 16 şi 32.

Revista a apărut lunar între 1951 şi 1954, apoi odată la două luni între 1955 şi 1958, de 4 ori pe an între 1960-1965, 1971-1981 şi 1983 (în rest, de două, trei ori pe an), în acelaşi format: 22 x 33 cm.

Primul număr al revistei a apărut în Italia, la Roma, următoarele numere au apărut la Munchen, la Bonn, la Paris, apoi din nou la Roma, apoi la Viena, pentru ca în final sediul să se mute la Freiburg (Germania), din ianuare 1963 (de la nr. 90 al revistei) până în iunie 1994 (nr. 194, ultimul număr). Au apărut incidental câteva numere la Milano, Padova, Koln, Madrid, Stuttgart, Merhansen.

Nici un număr nu conţine caseta colegiului de redacţie, dar este ştiut pretutindeni faptul că cel care s-a preocupat permanent de apariţia revistei a fost **avocatul instructor legionar, fostul şef al jud. Muscel** în vremea Căpitanului, **PETRE VĂLIMĂREANU** (născut la Câmpulung Muscel la 29 iunie 1909, mort la 29 oct. 1994).

Petre Vălimăreanu dactilografia revista "Vatra", o capsa şi o expedia pe banii lui, ajutat doar de rarele donaţii şi de soţia sa.

"***Vatra***" avea ca subtitlu "***Foaie românească de opinie şi informaţie***".

În primul număr - "*Către cititori*" - se specifică, printre altele:

"Suntem doar români din marea masă românească*, mulţumiţi de a face parte din singura entitate naţională căreia îi recunoaştem totală legitimitate: neamul şi ţara noastră.*

<<Vatra>> nu are colaboratori tocmiţi, ***orice român poate să scrie la ea. Cine e frământat de un gând folositor obştei naţionale de aici şi de acasă****, sau cunoaşte vreo afirmare românească ori străină privind ţara noastră, să pună aceste lucruri pe hârtie şi să le trimită, în* ***articole sau note scurte şi cu miez****, întocmite cu o rigidă* ***obiectivitate****, scrise neaoş româneşte (asta nu înseamnă neapărat cronicăreşte). Informaţiile să fie complete şi bine controlate.* ***Vom sta cu drag la dispoziţia tinerilor studioşi****, scriitori, poeţi, pregătirea şi talentul lor găsind aici posibilitatea unei afirmări împiedicate de urgia zilei să se manifeste în locul şi cadrul ei natural."*

Din rubrica "*De toate*" reţinem câteva fragmente:

"În toată ţara sunt 17.000 (!!) de comitete de luptă pentru pace cu peste 300.000 de membri".

"În discursul său cinic ţinut la Varşovia, M. Sadoveanu subliniază ca duşmanii României au răspândit cele mai fantastice calomnii, pretinzând că în ţară s-ar încălca cele mai elementare drepturi ale omului".

"Ziarul <<Scânteia>> informează: <<Chinezii au eliberat Tibetul de imperialism, întrucât auziseră de pretenţiile lui Dalai Lama de a cuceri China>>".

"Din poeziile obligatorii ce se învaţă în primele clase primare: <<O, scumpe dascăl, drag părinte Stalin, tu ne-ai dat pace şi libertate, / Cântări divine îţi înălţăm, / Luptăm astăzi ca să le apărăm>>".

"În Bucureşti s-a deschis o expoziţie <<Lupta poporului corean pentru pace>>; expoziţia e vizitată zilnic de coloane de muncitori, conduse de activişti comunişti."

"De ziua de naştere a lui Stalin, P.C.R a tipărit în 4 milioane de exemplare <<Problemele leninismului' care va deveni obligatoriu obiect de studiu>>." (!!)

"Autorităţile române fac o adevărată vânătoare după basarabeni şi bucovineni în vederea repatrierii lor în Rusia."

"Până la 1 decembrie 1951 s-au constituit în ţară 1000 de colhozuri, număr mic, ceea ce a făcut ca Rusia să acţioneze direct, trimiţând specialişti sovietici să facă propagandă în regiunile mai rezistente, promorând sistemul, dar lăsând clar să se înţeleagă şi consecinţele unei neaderări voluntare (!!)".

Jos, pe ultima pagină, gaăim rândurile următoare: "*Prietenia trebuie să funcţioneze slobod, ca să nu devină o iobăgie, o teroare sau un mecanism al reciprocităţii*" (Tudor Arghezi) şi apoi specificaţia: "*Abonamentul la revistă se va face după puteri şi aprecierea fiecăruia*" (se dă adresa din Roma, dar, evident, nu se specifică vreun cost al revistei).

Numărul următor, din 2 febr. 1951, are, printre alţi autori, pe Mitropolitul Visarion care, în articolul "*De vorbă cu studenţii*", îi îndeamnă pe aceştia "*să se străduiască să-şi însuşească o nouă şi solidă pregătire culturală, o educaţie creştină, să aibă o activitate publică corectă şi rodnică, fiindcă nu zdruncină mai mult viaţa lăuntrică a popoarelor zilelor noastre pretins civilizate decât frământările cauzate de bandele politice şi menţinerea fără legile divine ale creştinismului*".

Astăzi, la trecerea a şase decenii de la înfiinţarea revistei "*Vatra*", să facem haz de necaz spicuind câteva paragrafe de la rubrica "***Ştiri din ţară***":

"O ordonanţă a guvernului obligă pe toţi muncitorii din industrie să facă în comun citire şi comentare a ziarelor, zilnic, de la 7 la 8, înainte de începerea programului.";

"Evreii au 600 de sinagogi, se scrie în Scânteia. Niciodată rabinii nu au avut o mai mare libertate de cult. Despre celelalte religii, nu se spune nimic, au şi ele desigur, libertatea consimţită de legile în vigoare, în regimul democrat din R.P.R.";

"În Bihor sunt 12 biblioteci volante de propagandă rusă.";

*"****Cele 8 raioane ale Capitalei se numesc: Stalin, Lenin, 1 Mai, 23 August, Griviţa Roşie,*** *Tudor Vladimirescu, Nicolae Bălcescu, şi… Gheorghiu Dej.";*

"Organizaţia micilor pompieri a fost inclusă în organizaţia paramilitară <<Gata pentru muncă şi apărare a Republicii Populare România>>.";

"La 30 decembrie, când s-a sărbătorit a 3-a aniversare de la proclamarea Republicii, la Ateneul Român general-colonelul Emil Bodnăraş a spus: <<Burghezia în descompunere nu mai este în stare să producă decât monştri>>";

"La Pekin a fost prezentat documentul privind construcţia Canalului Dunăre - Marea Neagră."

În acest număr apar şi primele articole cu tematică legionară: "*Marele plebiscit*", semnat de Petre Musceleanu, în care se aminteşte că la înmormântarea lui Moţa şi Marin (13 febr. 1937) au participat 13 episcopi şi 7287 preoţi, călugări şi călugăriţe. A fost un "congres al neamului", ultimul său plebiscit liber, lumea venită nu a fost împiedicată nici de ger, nici de distanţele mari, nici de cheltuială sau oboseală.

Celălalt material se referă la parastasul pentru pomenirea lui Ion Moţa şi Vasile Marin care a avut loc la o biserică din Majadahonda (Spania), organizat de Vasile Iasinschi.

În **numerele următoare** apar articole ample referitoare la Basarabia, la personalitatea lui Nae Ionescu, precum şi a altor persoane cunoscute pe tărâm cultural şi politic care au luat calea amară a exilului - printre aceştia şi maestrul Ionel Perlea care a dirijat la 9 martie 1952 un concert simfonic la Teatrul "Argentina" din Roma, unde a avut, ca de obicei, un mare succes.

NR. 36 din DEC. 1956 are şi el articole mari ca dimensiuni, de orientare legionară – de exemplu cel intitulat "*Spre lichidarea imposturii*", semnat de Bucur Calangiu. Articolul, pe 7 pagini, este un deschizător de drumuri în combaterea activităţii nefaste a aventurierului Horia Sima, la fel ca şi materialele următoare, "*Vatra*" afirmându-se ca revistă antisimistă. Citez un fragment din articol:

"***Horia Sima a ignorat apelurile Căpitanului aflat în detenţie după procesul din aprilie 1938, care cerea permanent linişte****, să nu mişte nimeni, legionarii să stea la 5 metri sub pământ, până trece furtuna.*

A căutat să intimideze pe rege pentru eliberarea celor închişi. ***Faptele menite să aducă acest important rezultat, executate de legionari cu ferma convingere că îndeplinesc ordinul lui Codreanu, au fost: tăierea urechii unui prefosor, ceva manifeste, o bombă la o sinagogă, o alta la teatrul evreiesc, ambele fără victime, şi altele de aceeaşi minoră anvergură.***

Guvernul, pe cât se zvârcolea de neputinţă Căpitanul când îi veneau ecourile isprăvilor de afară, pe atât îşi freca mâinile de bucurie.

Faptele, care prin importanţa lor minoră, nu faceau nici un rău substanţial, pregăteau în opinia publicului justificarea exterminării Legiunii şi permiteau descoperirea legionarilor *periculoşi ce rămăseseră neidentificaţi ca atare de la arestările din primăvara anului 1938.*

Oamenii regimului se pricepeau admirabil să exploateze isprăvile lui Horia Sima*, dându-le în coloanele ziarelor o importanţă pe care erau departe de a o merita; paralel snopeau în bătăi pe arestaţi să mărturisească comploturi ce nici nu fuseseră plănuite.*

Interesant că toate, dar absolut toate echipele au căzut în mâinile poliţiei, doar Horia Sima nu.

Şi astfel, într-o neguroasă noapte de Sf. Andrei, Căpitanul, Nicadorii şi Decemvirii au fost duşi de la închisoarea din Râmnicu Sărat şi strânşi de gât într-o pădure dintre Ploieşti şi Bucureşti."

Şi alt fragment semnificativ legat de asasinarea lui Armand Călinescu în septembrie 1939:

"Imediat după atentat, Horia Sima s-a întors liniştit la Berlin, scăpând şi acum neprins; în urma sa, aburul sângelui legionar se ridica până la cer, sute de luptători de frunte şi-au luat în noaptea următoare adio pentru totdeauna de la Ţara Românească, pe care atât ţinuseră să o servească.

Codreanu însă nu fusese răzbunat, ci insultat prin acel asasinat*; câştigător rămânea doar regele, care se liberase în sfârşit de adversarii de talie mare:* ***băgase dintr-o lovitură în pământ tot Statul Major al lui Corneliu Zelea-Codreanu!***

A fost o adevărată hemoragie pentru zecile de tineri prinşi în mod inexplicabil şi oribil masacraţi în pieţele publice.

Dar sinceritatea atitudinii lui Horia Sima legionarii au avut ocazia să o verifice încă o dată, mai târziu, în exil, unde Carol al II-lea se plimba ca vodă prin lobodă, fără să-i pese de nimic. Şi doar nu oameni de execuţie îi lipseau lui Horia Sima. Cum să ne explicăm această uitare?

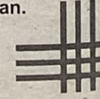
Şi cum să ne explicăm ca Horia Sima nu a apărut pe teren în 1940 decât după plecarea din ţară a lui Carol al II-lea cu trenul de bogăţii?"

Un alt articol interesant este "*Prigoana din 1933 – geneza trădărilor de la Sinaia*", semnat de Constantin Papanace.

Este publicat şi "Cântecul Nicadorilor", se dau şi numele victimelor din 1933.

Interesante sunt cele 3 pagini care alcătiuesc articolul "*Pentru legionari*" - de fapt o poştă a redacţiei, un dialog cu răspunsuri de la legionari din Statele Unite, Canada, Brazilia, Franţa, Italia. Reţin numele lui Vasile Posteucă şi a I.P.S. Mitropolitul Visarion Puiu. Ultimul deplânge gravele neorânduieli ale Bisericii Ortodoxe din capitala Franţei, unde, cu ocazia sărbătorii centenarului, politicieni aduşi aici de vânturi pribege, total nepregătiţi pentru asemenea eveniment, printre care şi unii agenţi comunişti veniţi special din ţară, dar şi foşti carlişti, l-au etichetat pe mitropolit când ca legionar, când ca hitlerist, când ca filo-american, şi chiar comunist…

Să ne oprim puţin asupra **NR. 37 din ian. 1954**.

Articolul "*Sărbătoarea Vetrei*" oferă informaţii în legatură cu tirajul, finanţarea, cititorii şi răspândirea publicaţiei în primii 3 ani de la apariţie:

"Tirajul 'Vetrei' a variat în acest timp între 500 şi 850 de exemplare. Numărul aproximativ al cititorilor, trecându-şi din mână în mână foaia, este evaluat la circa 3000.

Încasările de la 1 ianuarie 1951 şi până la 31 decembrie 1953 au fost de 693.000 lire. Am mai primit 343 daruri băneşti, provenind: 85 din Italia, 63 din Franţa, 46 din Canada, 34 din Germania, 30 din Chile, 21 din Statele Unite, 19 din Argentina, 13 din Noua Zeelandă, 9 din Austria, 2 din Spania, 1 din Grecia, Norvegia şi Indochina.

În afară de aceste ţări mai trimiteam <<Vatra>> în Anglia, Belgia, Iugoslavia, Japonia, San Domingo, Suedia, Turcia, Uruguai, Venezuela, Algeria, Cuba şi Peru. Ultimii au fost Românii vechi din Statele Unite şi Canada, de la ei nu am primit nici un ajutor. Nici de la preoţi, deşi le-am trimis foaia neîntrerupt timp de 3 ani de zile; dar, ca să nu se dezmintă umorul românesc, 3 dintre dânşii, naturi mai vesele, se vede, ne-au anunţat conştiincios când şi-au schimbat adresele."

În legătură cu orientarea publicaţei, în articolul "Sărbătoarea noastră", semnat de Petre Musceleanu, din NR. 48 (DEC. 1954), se precizează:

"<<Vatra>>, atât în ce priveşte conţinutul, cât şi mijloace, e produsul şi expresia maselor româneşti refugiate. În spatele ei nu au stat formaţiuni politice, confesiuni bisericeşti, sau grupuri de afaceri.

Foste <<excelenţe>> sau <<vedete>> ale exilului n-au avut loc în redacţie sau printre susţinători.

De altă coloratură decât cea strictă românească s-a ferit. ***Dacă a accentuat îndeosebi ideile legionare, e tocmai din pricină că, având în vedere expresia fidelă a componentelor şi tendinţelor exilului, era firesc ca majoritatea colaboratorilor şi cititorilor să fi fost legionari.*** *Revista însă nu-i legionară. Nu numai că nu a primit această misiune, de a vorbi în numele Mişcării, de la un for conducător, dar nici responsabilii ei nu au avut vreodată lipsa de modestie să se identifice în scrisul lor cu linia lui Moţa."*

Greutăţile materiale inerente începutului apariţiei "Vetrei" le găsim în articolul *"La un deceniu"* din **NR. 81 DIN SEPT. – DEC. 1960**, pag. 1-2, semnat de Petre Vălimăreanu şi în **NR. 136 DIN OCT. – DEC. 1975**, pag. 1-3, în materialul "*Jubileul de argint*", din care extragem:

"Dintre ctitorii care au pus bazele revistei, îi amintesc pe Mircea Popescu de la radio Roma, dr. Iliescu de la radio Padova, arheologul Dinu Adomeşteanu, inginer Doina Ienciu de la Paris, dr. Costache Marodinceanu de la Veneţia şi alţii dornici să participe prin scrisul lor la lupta de eliberare. Primii bani i-au pus câţiva dintre iniţiatori, care înşişi o duceau destul de greu.

Părintele profesor Frederic Taillez de la Institutul Oriental ne-a împrumutat maşina de scris cu litere româneşti, alta ne-a fost dăruită mai târziu de ing. Foti din Albania. Hârtia am dobândit-o deocamdată <<per gentilezza>>, cerneala la fel."

Aşa cum am arătat mai sus, revista "Vatra" şi-a precizat orientarea legionară, antisimistă, şi a polemizat cu reprezentanţii partidelor politice din exil, grupaţi în jurul regelui.

Spaţiul nu-mi permite să analizez mai amplu şi să reproduc fragmente din **articolele legionare.** Din cele aproape **300 de articole cu această orientare,** mă voi limita doar a aminti câteva titluri foarte sugestive: "***Criza Mişcării Legionare***" (apărut în NR. 7,8 şi 10 din 1951, semnat de Bucur Calangiu), "***Dosarul ruşinii***" (despre Horia Sima) - în NR. 38 din 1954; "***Cain şi Mişcarea Legionară***" - în NR 74 din 1959, semnat de Petre Vălimăreanu; "***Consideraţii necesare***" - în NR. 60 din 1956, "***Ilie Gârneaţă***" - în NR. 70 din 1958, "***Unde e adevărul?***" - în NR. 82 din 1961, semnat de Iancu Dunăreanu; "***Câteva cuvinte despre Vasile Iasinschi***" - în NR. 148 din 1978, autor M. Grescu; "***Partidul social-creştin Totul Pentru Ţară***" - în NR. 155 din 1980; "***Organizarea exilului şi Mişcarea Legionară***" - în NR. 171 din 1985; "***Câteva lămuriri despre poziţia politică a Gărzii de Fier pe plan intern şi extern***" - în NR. 188 din 1990. **ÎN NR. 47 DIN 1954**, pag 3-5, Ilie Gârneaţă, Vasile Iasinschi şi Constantin Papanace publică un apel: "***Pentru refacerea Mişcării Legionare***", în NR. 123 din 1972, pag 1-4, este publicată scrisoarea deschisă adresată de Valerian Trifa preşedintelui Asociaţiei "România", în nr. 166 din 1983 este reprodusă "*Declaraţia de la Madrid*" formulată de Consiliul Legiunii.

În articolul "*Măreţia unei lupte*", din nr. 135 din 1975, pag 1-3, Bucur Calangiu susţine teza potrivit căreia cei mai activi şi mai prestigioşi reprezentanţi cultural şi politic ai exilului românesc au aparţinut Mişcării Legionare: "*aproape nu există realizare mai serioasă a exilului care nu aibă la bază mult hulitul element legionar*". Printre cei citaţi în sprijinul acestei afirmaţii se află: Mircea Popescu, Valerian Trifa, Vasile Boldeanu, Virgil Mihăilescu, Dumitru Găzdaru, Mircea Eliade, Paul Costin Deleanu, Dumitru Bacu, Dumitru Nimingeanu, Horia Stamatu, Eugen Lozovan.

În fiecare număr este prezentă rubrica "*De toate*", care este foarte variată şi interesantă, scrisă cu fină ironie. Să dăm câteva **exemple** luate din **NR. 42 din 1954** şi culese de Radu Cornăţeanu.

"În ziarul <<Vocea libertăţii>> se scrie: <<De la noi, toată simţirea noastră se îndreaptă către M.S. ***Regele Mihai şi Augusta sa familie, care simbolizează nu numai trecutul, ci şi viitorul renaşterii României.*** *>>*

De ce atâta pesimism? Aşa de roz sa fie viitorul?[

"Într-un interviu acordat ziarului "Giornale D'Italia", în 30 aprilie 1954, Elena Lupescu îl înfăţişează pe Carol Caraiman (Carol al II-lea), ca pe un mieluşel blând, cu rafinate gusturi de literatură şi meloman, cititor asiduu al Bibliei (!!), căruia nu îi plăcea nici jocul la ruletă şi nici orgiile, cum pretind răutăcioşii duşmani.

Pretinde să i se zică "Principesa Elena", că nu s-a amestecat (Doamnă, fireşte!) niciodată în treburile politice ale României, dimpotrivă, s-ar fi ţinut deliberat la o parte de orice intrigă şi ingerinţă. Şi totuşi, un moment de "admiraţie" există: a reuşit să-şi bată joc în chip boccăcesc de Carol al II-lea, prefăcându-se grav bolnavă, pe patul morţii, pentru a-l face pe concubin s-o ia de nevastă in extremis şi să-şi asigure astfel, după brusca însănătoşire, ereditatea încă uriaşă a fostului rege."

Prin prezentarea succintă a revistei legionare "Vatra", se poate lesne observa rolul remarcabil pe care l-a avut în emigraţia românească din Occident.

Închei articolul ca şi pe cel precedent: păcat că această publicaţie nu se găseşte în biblioteca Academiei Române, pentru a fi consultată!

Emilian Georgescu

***

PENTRU DUMNEZEU, ÎNŢELEGEŢI ODATĂ! **(continuare din pag. 6)**

Voi da un **citat dintr-o declaraţie din 24 ianuarie 1992 a lui Horia Sima**, care confirmă afirmaţiile mele, dar şi (cu scuzele de rigoare) tâmpenia personajului.

Citez din revista „*Obiectiv legionar*" (simist!): *„Horia Sima nu a avut o atitudine de opoziţie totală faţă de regimul Iliescu, încercând dacă se poate colabora cu acesta în chestiunea naţională".*

Citat din Sima: *„Citind declaraţiile mele, ai văzut că sunt moderate. Evident că disidenţii noştri de la - Cuvântul Românesc – urlă tot timpul:* ***Jos Iliescu!, dar... ce pun în locul lui?***

Actualul regim (n. n.: 24 ianuarie 1992) ***nu poate fi răsturnat decât printr-o revoluţie.***

Din cauza mizeriei, ***ţara e coaptă pentru revoluţie****, dar consecinţele unei noi revoluţii în România ar fi grave pentru însăşi existenţa statului...* ***vor sări toţi vecinii şi nu va mai exista România"...!!!***

„Il Comandante", în nota obişnuită, complet idiot.

Comentăm:

1. Dispus la **orice compromis,** chiar cu bolşevicul de **Iliescu**, ca şi cu criminalul de **Carol al II-lea**;

2. **Anarhist**, visează la **revoluţie la doi ani după revolta din 1989,** lucru **de neînchipuit;**

3. Prevede că România ar fi atacată de vecini, lucru **la fel de idiot.**

Ca să divinizezi un astfel de dezaxat trebuie să fii cel puţin la fel! (modelul brevetat de simism)

Ne simţim obligaţi să facem cunoscut Românilor care se vor lăsa prostiţi de „firma legionară" afişată, adevăratele feţe ale simismului, <u>alarmaţi de posibilitatea de a confunda *simismul* reprezentat de P.P.P. cu legionarismul</u>.

Mai an, un personaj de decizie din acest partid declara cu emfază: *„În şase luni ajungem la putere!"*. Bineînţeles, inconştienţă sau fanfaronadă ieftină.

Mai zilele trecute, într-un tabloid ordinar, de folosinţă pentru destui români de un nivel discutabil, apare, alături de nişte „virtuoase" care acceptă să fie pozate în veşmintele Evei, **un avorton de interviu acordat de *„doctor inginer Constantin Iulian, membru permanent al Senatului P.P.P., fost deţinut politic timp de 13 ani pentru apartenenţa la Mişcarea Legionară"*.**

Fost mult timp preşedintele acestui partid, domnia sa a plătit cu ani grei de detenţie „apartenenţa", chiar trecând prin iadul de la Piteşti, crunta „reeducare".

Să fi fost domnia sa unul asupra căruia reeducarea să îşi fi făcut efectele scontate? Nu ştim, dar ne simţim obligaţi să vă prezentăm câteva date din CV-ul domniei sale sub regim comunist:

Arestat... eliberat, „admis pe primul loc la Şcoala Politehnică din Bucureşti"?

Rearestat, eliberat în 1964, „urmează Institutul de Construcţii, absolvit în 1970. Obţine de două ori premiul Academiei Române în 1978 (n. n.: ??) şi în 1982 (n. n.: ??)".

Un legionar obţine premiul Academiei Române sub regimul comunist?!

Fără discuţie, fără doar şi poate, lucrările domniei sale au fost de mare valoare, dar, fără discuţie, poţi fi astfel recompensat fără să fii „în graţiile regimului comunist"??! (vorba maestrului Ion Cristoiu)

Noi nu facem nici o afirmaţie, dar avem **obligaţia de a ne pune întrebări, devenind suspicioşi faţă de „odiseea" d-lui Iulian Constantin, intrat în „Frăţiile de cruce" în 1948, arestat în acelaşi an şi probabil devenit legionar în detenţie la Piteşti, unde erai „schilodit" zi şi noapte, unde erai obligat să „schilodeşti" pe alţii la rândul tău.**

Educaţie legionară la PITEŞTI? Dificil!!

Educaţie simistă în a doua detenţie (1958-1964)?

Era normal ca la nivelul incontestabil al domniei sale să aibă destule informaţii despre Sima şi simism ca să iasă din oribila „greşeală"?

Este un caz tipic? Aproape că da, cu diferenţa că nu toţi simiştii trăitori în comunism au invins prin cultură şi profesionism suspiciunea generatoare de crime a regimului.

Mai cunoaşte vreun caz asemănător? Nu!

Să fi fost şi alte argumente în favoarea ascensiunii sale? Nuuu, nici vorbă! **Ştie toată lumea că la comunişti nu conta „originea socială" dacă ai fost *„bandit de legionar"*,** *„ce a fost tac-tu şi mă-ta, bă?!"* şi altele.

Au fost legionari sau **destui fără nici o legătură cu Legiunea cărora li s-a <u>interzis</u> să studieze?** Cărora li s-a **interzis** după studii **să îşi practice** meseria? ***Cine şi ce împrejurări au determinat selecţia?*** Nu ştim şi nici nu ne trece prin cap! ***Oare?***

Să fie cazuri similare în P.P.P.? Nu credem, având în vedere că domnia sa a fost mult timp preşedintele partidului.

Să mai fie „septembrişti" în P.P.P.? Puţini, având în vedere timpul care trece necruţător.

Moştenirea? Dezastruoasă!

Corespondenţă

NATO, CU DOUĂ ETICHETE

Sfârşitul celui de-al doilea-lea război mondial i-a găsit pe învingători în postura de aliaţi care îşi respectă obligaţiile reciproce.

Spun asta deoarece, **la conferinţa de la Teheran** (27 nov. – 3 dec. **1943**), **anglo-americanii au oferit ruşilor**, pe tavă, **dominaţia asupra Europei Răsăritene pentru 50 de ani**, drept recompensă la milioanele de militari (cca. 20 milioane, spun unele surse mai autorizate) pe care URSS i-a sacrificat în bătăliile succesive purtate până la înfrângerea Germaniei.

Printre ţările sacrificate a fost şi România, iar oferta finală, cu precizările de rigoare, a fost făcută chiar de Churchill pe un serveţel de masă în timpul unei vizite la Kremlin.

Încet-încet însă, spre 1947, între aliaţii occidentali şi sovietici au apărut divergenţe, chiar dacă ele nu erau de fond, ci mai mult de ochii lumii. Aşa stăteau lucrurile în 1947, când, dl. Churchill, într-un discurs patetic, a rostit celebra frază: *"De la Marea Baltică până la Marea Mediterană, o cortină de fier s-a lăsat asupra Europei"*. Ce constatare surprinzătoare! Ca şi cum la confecţionarea acestei cortine nu ar fi participat el însuşi, prin tot ce complotase în anii precedenţi!

Starea de adversitate a continuat şi, prin 1949, occidentalii au pus bazele unui sistem politico-militar cu un caracter declarat DEFENSIV, ansamblu strategic denumit ***NATO*** (*North Atlantic Treaty Organization*). Acest NATO a grupat, încă de la început, ţări riverane Oceanului Atlantic (sau apropiate), iar ponderea principală, ca influenţă şi putere de foc, o deţineau americanii şi englezii.

Faţă de apariţia NATO, URSS a răspuns în scurt timp prin înfiinţarea unei structuri politico-militare multi-statale proprii pe care a denumit-o "*Tratatul de la Varşovia*", cu sediul central în capitala Poloniei.

Caracterul *defensiv* al NATO s-a dovedit a fi, de-a lungul timpului, unul *relativ*, dar faţă de sovietici el a fost respectat riguros.

Astfel, când în 1953, în Berlinul răsăritean, muncitorii est-germani s-au revoltat din cauza condiţiilor foarte grele de trai, trupele ruseşti au intervenit în forţă şi i-au "liniştit" repede, fără ca NATO să fi schiţat vreun gest.

La fel au stat lucrurile şi în 1956 când s-au revoltat muncitorii din Ungaria. Şi în această situaţie ruşii au intervenit rapid, fără nici o reţinere sau milă, masacrând ce şi pe unde s-a putut. Mai mult, la Duna Pentele armata maghiară a opus, timp de 3 zile, o rezistenţă îndârjită, eroică şi disperată, sub conducerea iscusită a unui mare patriot, generalul Pall Maleter. În timp ce militarii unguri luptau din greu, depăşiţi de superioritatea uriaşă (numerică şi de dotare) a ruşilor, NATO a transmis mai multe... Te Deum-uri, iar anglo-americanii au atacat în contra partidă la Canalul Suez.

Absolul la fel au evoluat evenimentele şi în 1968 când, după "Primăvara de la Praga" iniţiată de Dubrek, sovieticii au intervenit în forţă "manu militari" şi au adus la guvernare o echipă docilă, bine selectată politic şi doctrinar, fără ca NATO să spună nici măcar o vorbă.

Am mai putea adăuga aici o revoltă a polonezilor (Poznan, 1973), de asemenea înăbuşită de ruşi şi ignorată complet de NATO.

S-ar putea crede că, în privinţa conflictului rachetelor din Cuba, NATO a fost mai virulent, dar, ca şi în cazurile precedente, conflictul a fost doar aparent, după exemplul celor doi câini furioşi: când sunt unul în faţa celuilalt despărţiţi de un gard ei se latră şi se zbuciumă aprig, dar când ajung la poarta deschisă nu se încaiera, ci o iau înapoi lătrând de mama focului.

Aşa au mers treburile până prin **1989, an în care se împlinea termenul "contractului" de la Teheran**. Pentru lichidarea acestuia, Gorbaciov a supus URSS-ul unor transformări de structură prin faimoasa lui "perestroika", a dat liber ţărilor din Tratatul de la Varşovia, a lăsat să cadă zidul Berlinului, şi chiar s-a retras din Afganistan. Mai mult, Gorbaciov a procedat şi la desfiinţarea Pactului de la Varşovia - atât din motive tactice, cât şi din lipsă de... parteneri docili.

În mod normal dispariţia Tratatului de la Varşovia ar fi trebuit să atragă după sine şi desfiinţarea NATO, organizaţie politico-militară rămasă fără adversar.

Din nefericire, treburile nu s-au petrecut în acest fel. NU, **NATO nu s-a desfiinţat**, el s-a transformat: **a schimbat doar ETICHETA** (şi obiectivul principal): **din organizaţie *"DEFENSIVĂ"* a devenit, oficial**, în văzul întregii lumi, **o organizaţie OFENSIVĂ**, agresivă, dominantă. Iar din această nouă poziţie NATO a început să atace - de câte ori şi unde avea nevoie de materii prime, resurse energetice, producere de droguri sau acapararea unor zone cotate ca mari investiţii de drumuri comerciale.

Astfel, pentru petrol, gaze naturale şi... piese din istoria civilizaţiei Mesopotamia, a fost atacat în două rânduri **IRAKUL**. Dictatorul "cel mai rău", Saddam Husein, a fost răsturnat şi ulterior lichidat, căci din cauza lui pieriseră peste opt mii de opozanţi (în special kurzi). Nici o problemă, căci în urma intervenţiei NATO, au pierit aprox. 1.050.000 cetăţeni irakieni, alţi 1.400.000 au fost răniţi, şi peste 2.000.000 au fugit peste hotare. Resursele de ţiţei şi gaze au fost preluate de ocupanţi, iar vestitele muzee pline de exponate de o uriaşă valoare istorică şi artistică, vechi de peste 4000 de ani, au dispărut ca funcţionalitate. Ele au fost golite de către militarii NATO conduşi, cu pricepere şi răbdare, de specialiştii occidentali.

Cam la fel a fost "ajutat" şi **AFGANISTANUL:** sub pretextul implicării talibanilor în evenimentele de la 11 septembrie 2001, NATO a atacat această ţară. Producţia de opium a fost revigorată, exploatările de litiu au fost demarate, iar întreg acest teritoriu, răscruce pentru drumurile dintre China, Pakistan, India, Iran, Rusia, a fost preluat sub control. Cu acest prilej au pierit cca 400.000 afgani, iar această constatare nu mai surprinde pe nimeni.

După ce geografia a fost modificată radical şi apele Oceanului Atlantic au ajuns să scalde poalele munţilor Himalaya sau ţărmurile Golfului Persic, a venit şi rândul Mării Mediterane.

Mai întâi a fost atacată şi dezmembrată **IUGOSLAVIA**, mult timp considerată o Elveţie a sistemului socialist. O zonă nouă, o adevarată colonie americană a fost propusă pentru autonomie (Kosovo). Era şi normal, cu un subsol atât de bogat în cărbune, crom, şi uraniu!

Nu a trecut mult şi apele Mediteranei au fost din nou tulburate. **Aşa-zisa "primavară arabă", mişcare de protest pornită pe Internet**, a condus la schimbări radicale, cu multe pierderi de vieţi omeneşti în **EGIPT, TUNISIA şi LIBIA.**

În cazul Libiei treburile au mers mai greu, căci a fost nevoie de intervenţii armate laborioase, în care **NATO a fost din nou obligată să se implice oficial.** Au fost blocate toate căile maritime, au fost executate sute de atacuri aeriene asupra poziţiilor ocupate de trupele fidele colonelului Gaddafi şi, mai mult, cca 1000 de militari din faimoasele SAS britanice şi peste 3000 puşcaşi marini americani au fost debarcaţi pe teritoriul libian şi au luat parte la lupte până la căderea regimului de dictatură. Dacă fostului şef libian i s-au reproşat cca. 2800 de cetăţeni lichidaţi în mod abuziv, luptele care au urmat au curmat viaţa a peste **35.000** de libieni. O proporţie "neinteresantă" dar semnificativă.

Nu este greu de constatat că toţi şefii de state autoritare, **toţi dictatorii lichidaţi de NATO** (Saddam Husein, Miloşevici, Moubarak, Gaddafi, şahul Reza Pahlavi al Iranului ş.a.) **au fost mai întâi, de-a lungul multor ani de putere, mari prieteni şi aliaţi ai americanilor.** Când însă ei nu au mai fost de folos, au fost lichidaţi politic şi chiar fizic, fără nici un pic de reţinere sau remuşcare. Este suficent să citeşti memoriile doamnei Farah Dibati, soţia fostului şah al Iranului, ca să înţelegi tragedia sfâşietoare a fostului suveran. După alungarea sa de pe tron, timp în care S.U.A era condusă de Jimmy Carter, şahul Reza a rătăcit prin mai multe locuri, în căutarea unor spitale performante pentru a se trata de cancer. În S.U.A. nu a fost privit nici măcar ca un grav caz medical. Ce înseamnă să fii pentru un timp prietenul Americii!

În prezent, se pare că **NATO pregăteşte în mod febril noi acţiuni, noi intervenţii, noi înlăturări de vechi aliaţi.** Că aceştia vor fi conducători din Siria, Yemen sau Iran, vom vedea curând.

Se cuvine însă şi o mică observaţie, legată de lipsa de interes a NATO în unele cazuri.

Astfel, în Rwanda (Sudul Africii), nu s-a intervenit - căci teritoriul nu prezenta interes.

Nici în Sudanul de Sud (Darfour) nu a fost nevoie, deoarece nu erau resurse naturale importante.

La fel în Somalia şi în Cornul Africii, unde piraţii îşi fac de cap de ani de zile, fără ca sateliţii sau submarinele sau aviaţia NATO să-i deranjeze.

În toate aceste locuri au pierit cateva milioane de oameni.

Zicala "interesul poartă fesul" nu a fost niciodată mai actuală, mai crudă şi mai selectivă!

Ion Boiangiu, Bucureşti

***

UN NOU ÎNDEMN LA NEUITARE

Pentru început rugăm pe cititorii noştri să-şi amintească de articolul publicat în **decembrie anul trecut, *"Îndemn la neuitare"*,** în care relatam despre participarea noastră la **Simpozionul comemorativ de la DEVA.**

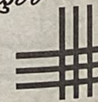
Anul acesta Simpozionul s-a intitulat tocmai *"ÎNDEMN LA NEUITARE"*. Dar ***n-a mai fost organizat în 30 noiembrie, zi semnificativă a istoriei noastre interbelice.*** Şi n-am mai fost solicitaţi să participăm activ la comemorarea eroilor martiri ai Neamului. Am întrebat *dacă nu cumva din pricina zilei comemorării Căpitanului şi prezentării de către noi a mesajului Legiunii Arhanghelului Mihail* (petrecute la simpozionul anterior, şi de care nu s-a amintit nimic în presa locală). "Nu, nici vorbă de aşa ceva" - ni s-a spus întru liniştirea sufletelor noastre.

Se poate spune că Simpozionul recent încheiat a fost mai reuşit ca cel de anul trecut. S-a mai renunţat la formalisme; **s-a vorbit pe şleau despre influenţa nefastă a unei anumite etnii asupra destinului tragic al multor generaţii de Români, ca şi despre controlul pe care tinde să-l exercite asupra istoriei noastre recente; apoi, despre marea mistificare cu "holocaustul" săvârşit în România anilor 40 asupra aceleiaşi etnii; *dar şi despre adevăratul şi distrugătorul Holocaust (roşu) asupra popoarelor din estul Europei*,** nu întâmplător de religie creştin-ortodoxă. Iar pentru cei mai puţin informaţi, moderatorul a adus lămuriri şi **argumente în ce priveşte rolul şi influenţa Ocultei de-a lungul secolelor, al iudeo-masoneriei în zilele noastre, ca şi despre Noua Ordine Mondială**, urmărită a se realiza de către Guvernul Mondial. **Până nu demult aceste subiecte erau considerare "tabu".**

Aşa cum era de aşteptat, nu toate personalităţile invitate să susţină lucrări legate de tematica manifestării, au putut fi prezente: printre absenţele notabile, profesorii Gh. Buzatu şi Andrei Marga, Gh. Apostol (care urma să prezinte lucrarea *„Distrugerea elitei militare române"*). Ca ofiţer în rezervă am considerat că este de datoria mea să suplinesc absenţa celui care trebuia să o prezinte şi să împărtăşesc audienţei din modestele mele cunoştinţe legate de tematica respectivă.

(continuare în pag. 15)

Viorel Tocan, Braşov

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ
- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: *"Care a fost obiectul luptei între politicienii intrebelici şi Mişcarea Legionară?"*
a fost dat de Bogdan Vasilescu din Piteşti, 33 de ani,
care a câştigat cartea *"Totul pentru Ţară, Neam şi Dumnezeu"* de ing. (legionar din 1935) Tudor Cucu din Braşov.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Satele constituiau baza, matricea de dezvoltare a României, în timp ce oraşele erau "centrii nervoşi" ai statului (clasa conducătoare se creea la oraş), de aceea **Mişcarea Legionară preconiza organizarea curentului de ascensiune socială a fiilor de ţărani, *în vreme ce evreii, care doreau să ne acapareze economic (şi care captaseră partidele politice), urmăreau ca fiii de ţărani să nu vină la oraş*,** *ca să nu-i concureze ca clasă mijlocie*, în meserii şi servicii, ci să-şi macine energia pe plan local. Este ştiut că prosperitatea şi progresul unei ţări este dat de clasa de mijloc: cu cât aceasta are o pondere mai mare, cu atât nivelul de trai este mai ridicat, ori *străinii şi masonii tocmai aceasta urmăreau în vederea subjugării României:* ***acapararea clasei de mijloc.***

Pe de altă parte, dorința Mişcării de **reformare a legii creditului** (credite avantajoase, în special pentru tineri şi pentru ţărani) **a stat la originea succesului acesteia, dar şi la a masacrării ei.** În viața unui stat cele mai importante legi sunt Constituția, Legea Electorală şi Legea Creditelor.

Pentru că orice întreprindere trebuie pornită cu un capital şi, după legea de atunci (ca şi după legea de acum) creditele se dădeau în funcție de capitalul depus; ori copiii de țăran român nu aveau (şi nu au nici acum) de unde să depună capital, salariile de atunci (ca şi cele de acum) neputând acumula capitaluri, **Mişcarea Legionară prevedea ca munca salariată să poată crea capitaluri, iar cei selecționați prin studii şi comportament moral şi creştin să primească credite fără să fie necesar a avea mulți bani depuşi în bănci.**

Tineretul putea avea astfel **certitudinea** că va putea fonda ceva la sfârşitul studiilor, **va putea face parte din noua clasă de mijloc**, din noua burghezie *dar nu o burghezie parazitară, ci una productivă).

(Evreii primeau toți de la Finanța Internațională primul capital pe baza căruia aveau apoi acces la sume mai mari - prin băncile româneşti; aşa s-a creat burghezia evreiască, cu fonduri primite pe bază de încredere.)

Pe de altă parte, coruptibilitatea era** atunci, în perioada interbelică, ca şi azi, **cancerul României; **or, Mişcarea Legionară preconiza ca jefuitorilor dovediți ai banului public să li se confişte averile.**

Totodată, Căpitanul a propus ca **oamenii politici de la conducerea țării să răspundă pentru acțiunile lor** care implicau țara (dacă distrugi un om eşti pedepsit, dar dacă distrugi o țară?!)

Acesta a fost obiectul luptei între clasa înstrăinată a politicienilor şi legionari: crearea clasei de mijloc *româneşti*, creatoare, productivă şi incoruptibilă.

ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: De ce refuză simiştii să accepte faptul că prezența lui Sima în Mişcare a fost catastrofală?
PREMIU: *"Totul pentru țară, nimic pentru noi"* – Tudor Cucu

***

UN NOU ÎNDEMN LA NEUITARE **(continuare din pag. 14)**

Când am fost invitat la microfon, surpriză : mi s-a pus în vedere că am la dispoziție doar 10 minute pentru abordarea temei, ceea ce nu se întâmplase cu antevorbitorii. Am depăşit momentul mărturisind moderatorului şi asistenței că limitarea intervenției mele reprezintă totuşi, un real progres : la Simpozionul de la Piteşti mi se acordaseră 8 minute, iar aici, la Deva, cu 25% mai mult. Aveam motive deci, să-mi încep intervenția pe un ton optimist :

„Doamnelor şi Domnilor, ne reîntâlnim după aproape un an, în aceeaşi sală, şi vă transmit din nou salutul Mişcării Naționale de Rezistență. Mă simt onorat să exprim considerația noastră pentru toți eroii martiri ai acestui neam, ca şi pentru camarazii lor de suferință, încă trăitori, din care o mică parte sunt aici, lângă noi.

Sunt, de asemenea, onorat să mă număr şi eu printre foştii deținuți politic - e adevărat că doar pentru 15 zile (din care patru într-o carceră de condamnat la moarte, fiind anunțat că mai am de trăit doar 30 minute şi voi fi dus în fața plutonului de execuție). Am fost deținut politic nu al puterii comuniste, ci al succesoarei acesteia, cea neocomunistă, emanată de lovitura de stat din decembrie 89. În acea carceră am făcut un legământ în fața lui Dumnezeu şi a propriei conştiințe: să lupt din toate puterile mele pentru adevăr şi dreptate, întru împlinirea idealurilor pentru care s-au jertfit eroii noştri martiri.

Îmi doresc să pot transforma, sub scutul credinței, tot universul suferințelor jertfiților noştri, dar şi ale noastre de acum, într-un uriaş dangăt de clopot, care să fie semnalul trezirii Neamului şi, totodată, începutul revoluției spirituale pe care n-am putut să o înfăptuim în decembrie 1989. Prin biruința noastră am împlini testamentul străbunilor.

A fost voia lui Dumnezeu ca de-a lungul Istoriei să avem **conducători care, aşezându-se în fruntea oastei țării, au luptat cu credință şi dăruire pentru neatârnare**, pentru a nu ceda nici o brazdă din pământul dăruit nouă de Tatăl Ceresc. Şi nu o dată şi-au dat viața pentru asta. Marii noştri voievozi au fost iscusiți şi curajoşi comandanți militari, iar asemenea lor marii căpitani de plai Tudor din Vladimiri, Avram Iancu şi atâția alții intrați în legendă; generali eroi am avut atât în primul război mondial, cât şi în cel de-al doilea. Ei au fost şi vor rămâne în istorie ca elita militară a Românilor, acea elită pe care uzurpatorii, trădătorii şi vânzătorii acestui Neam, ajunşi la putere, s-au străduit şi au reuşit să o distrugă, ca şi pe elita intelectualității, a clerului şi a țărănimii, adică tot ce avea mai bun nația română. **Din valoroasa lucrare prezentată aici de dl. Mircea Tarcea, am aflat multe despre un alt Căpitan, un mare Român pe care îl putem încadra în rândul elitei enumerate mai sus**, inclusiv în cea a militarilor, pentru că şi-a însuşit o temeinică pregătire ostăşească (patru ani la prestigiosul Liceu Militar de la Mănăstirea Dealu şi un an la Şcoala Militară de Infanterie), pentru că a înțeles ce înseamnă demnitatea şi onoarea de militar şi de Român, le-a respectat cu sfințenie şi a cerut tuturor să o facă, fiind un exemplu nu doar pentru generația sa. De aceea a devenit prima mare victimă a unui complot criminal la nivel mondial. Ați înțeles, desigur, că vorbim de cel pe care l-am comemorat şi anul trecut şi îl vom comemora mereu: **creatorul şi conducătorul Mişcării Legionare, Corneliu Zelea-Codreanu."**

După aplauzele însuflețite izbucnite la rostirea numelui Căpitanului, am continuat :

„Tot din elita militară au făcut parte generalii şi ofițerii care au înființat în 1945 un comandament central menit să ia în subordine şi să coordoneze rezistența armată din întreg teritoriul național, împotriva comunizării şi bolşevizării țării. Organizația astfel constituită a fost denumită Mişcarea Națională de Rezistență, din conducerea ei făcând parte: gen. Aurel Aldea (inițiatorul şi şeful Mişcării Naționale de Rezistență), gen. C-tin Eftimiu, contraamiralul Horia Măcellariu, prof. G. Manu, av. N. Alexandrescu şi alții.

Gen Aldea fusese trecut în rezervă înainte de termen de Antonescu, iar în primul guvern Sănătescu ocupase funcția de ministru de Interne. Intrând în conflict cu ministrul Justiției, Pătrăşcanu, comuniştii au cerut să fie demis şi arestat. A fost judecat în primul proces al Mişcării Naționale de Rezistență (nov. 1946) şi **condamnat la muncă silnică pe viață, ca şi camarazii săi.**

Am mai spus-o şi o voi repeta până ne vom trezi cu toții: îi comemorăm pe eroii noştri, le cinstim memoria şi sacrificiul din an în an, dar asta nu e de ajuns. De ce? Hai s-o spunem pe şleau : **ce facem între comemorări? *Stăm, îndurăm, ne văităm, tremurăm de frică, foame şi frig, dar nu protestăm când suntem sărăciți, pălmuiți şi umiliți!***

Ce credeți că ar spune cei pe care îi comemorăm, în fața pasivității şi nevolniciei noastre, în fața situației umilitoare în care ne-am lăsat aduşi, în timp ce ni se fură ȚARA de sub picioare, cu mormintele lor cu tot?

Vă răspund eu: s-ar întoarce în pământul pe care l-au îmbibat cu sânge şi nu ne-ar mai recunoaşte drept urmaşii lor! Da, asta ar face! Pentru că i-am lăsat pe comunişti să ne fure Revoluția, iar pe neocomunişti să ne anestezieze şi să ne îngenuncheze, ba chiar să ne mâne către o nouă dictatură tot mai evidentă, mai ticăloasă şi mai dură decât precedentele.

Ni se pare firesc ca spre tineri să se îndrepte gândurile noastre, spre generația care nu trebuie să mai fie sacrificată. De aceea Chemarea - Îndemn pe care am adus-o cu noi se adresează cu precădere lor.

Fie ca acest nou mesaj al nostru să-şi găsească un loc în gândurile şi inimile lor, ale tuturor Românilor, să ne unească întru idealurile şi credința noastră şi să ne poarte spre izbândă! Aşa să ne ajute Bunul Dumnezeu!

Poșta Redacției

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREȘTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Prețul unui abonament pt. anul 2011
- **50** RON pentru **țară** (București și provincie);
- **70** RON pentru **Europa**; **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**

Ninel Viforeanu – București. Istoria continuă să fie cosmetizată sau denaturată în punctele sensibile ale ei, bunăoară preliminariile care au dus la înfăptuirea actului de la 23 aug. 1944. Se vorbește despre acțiunea energică și curajoasă a regelui Mihai sprijinit de Blocul Național Democrat – format din Alianța PNȚ, PNL, PSD și aproape inexistentul Partid Comunist creat la 20 iunie 1944. Se vorbește iar de lucruri tocite de atâtea repetări cum ar fi tratatele „secrete" aprobate de mareșalul Ion Antonescu cu emisari speciali trimiși la Ankara, Cairo, Stocholm sau Lisabona pentru ca România să încheie pacea cu URSS în condiții cât mai puțin dureroase. Dar se ascunde adevărul după deget: noua coaliție înștiința pe ruși că planul loviturii de stat cerea ofensiva sovietică pe întregul front român pentru înlesnirea eliminarii mareșalului - de fapt, nici mai mult nici mai puțin decât să ocupe țara. Ce a urmat, se știe: arestarea lui Ion Antonescu, luarea în prizonierat a 130.000 de ofițeri și soldați care încetaseră ostilitățile pe front și semnarea armistițiului abia la 9 sept. 1944, în condiții economice și mai ales politice cumplite. Finlanda a incheiat armistițiu cu URSS (nici nu mai punem ghilimelele) la 5 sept. 1944, când s-a încetat focul, iar mareșalul finlandez Manerheim nu s-a aliat cu Partidul Comunist – aflat, ca și cel din România, în ilegalitate, nici cu celelalte partide pentru a cere în sprijin ofensiva rusească asupra Finlandei, pentru a se pune bine cu stăpânul ajuns la granițele țării. Prin această acțiune demnă Finlanda a fost salvată de la ce ar fi fost mai rău: cucerirea ei decătre Armata Roșie și, prin aceasta instaurarea dictaturii comuniste - cum s-a întamplat la noi.

Dorel Sorescu – Râmnicu Vâlcea: Biblioteca Româna din Freiburg a fost și este o instituție a exilului românesc, înființată la 1 mai 1949 din inițiativa lui Virgil Mihăilescu și a unui grup de refugiați români care au pus la dispoziția compatrioților și a străinilor dornici să cunoască România, cărți, reviste, într-un moment în care oficialitățile din R.P.R. distrugeau sistematic tot ce contravenea interesului noului regim politic. S-a pornit la drum cu suma de 48 mărci, 178 volume și broșuri. Fondul de cărți a crescut spectaculos, pentru ca la finele anului 1986 să atingă peste 90.000 de cărți, peste 2000 ziare și reviste, la care se adaugă o bogată arhivă, înregistrări fotografice, obiecte de artă, icoane, medalii și obiecte vechi. În 1970 s-a cumpărat o clădire frumoasă, cu 2 etaje și mansardă, însumând 20 de încăperi cu o suprafață totală de 500 mp. Refugiații români au contribuit cu suma de 86.000 de mărci, statul vest-german cu 200.000, iar restul, de 140.000 de mărci, a fost completat printr-un împrumut de instituție. Biblioteca din Freiburg poate fi numită, pe drept, o mândrie românească. Fondatorul a fost comandantul legionar Virgil Mihăilescu (1906 – 1989), unul dintre șefii organizației „Răzleți". A absolvit Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din București, fiind elev al lui P.P. Negulescu și devenind apoi bibliotecar al Academiei Române (1929-1939). S-a refugiat în Germania 1939-1940, s-a reîntors în țară și a fost secretar general al Ajutorului Legionar aflat sub conducerea lui Ilie Gârneață. În ianuarie 1941 se refugiază în Germania și este internat în lagărele de la Berkenbruck și Dachau. În timpul războiului este angajat ca funcționar la Serviciul Central Anti-Iudeo-Masonic din Frankfurt pe Maine, însărcinat cu administrarea fișierului instituției. În perioada 1947-1951 a fost director adjunct al Organizației Internaționale pentru Refugiați, iar primele „ediții de pribegie" destinate românilor din diaspora au fost alcătuite din inițiativa și sub îndrumarea sa. A fost membru al Asociației Bibliotecarilor Germani și al Societății Academiei Române de la Roma.

Mirela Roșoga – Alexandria: Crearea Legiunii Arhanghelului Mihail la 24 iunie 1927 a trecut aproape neobservată de opinia publică. Noua organizație nu a fost înscrisă la tribunal deoarece Corneliu Codreanu considera că Legiunea Arhanghelului Mihail nu era un partid politic, ci o mișcare spirituală, politică și națională. În acel moment Legiunea nu avea sediu și nici resurse finaciare. Cei câțiva aderenți se adunau într-o cameră de la Căminul Studențesc Creștin din Iași. Pe pereții acesteia erau lipite fâșii de hârtie pe care fuseseră scrise următoarele maxime: *„Cela ce n-are sabie să-și vândă haina și să-și cumpere", „Feriți-vă de pofta cărnii care omoară sufletul", „Nu alunga eroul din tine"*, ***„Cine știe să moară, nu va fi rob niciodată"***, *„Aștept învierea patriei mele și nimicirea cetelor de vânzători".* Înființarea Legiunii Arhanghelului Mihail a durat un minut, adică cât s-a citit textul: *„Astăzi, vineri 24 iunie 1927 (Sf. Ioan Botezătorul), ora 10 seara, se înființează Legiunea Arhanghelului Mihail, sub conducerea mea.* ***Să vină în aceste rânduri cel ce se crede nelimitat. Să rămână afara cel ce are îndoieli."*** Corneliu Codreanu spunea că ***„țara aceasta piere din lipsă de Oameni, nu din lipsă de programe"***, *"piatra unghiulară de la care pornește Legiunea este omul, nu programul politic".*

Grațiela Voican – București: Din „eseul" dvs. redau următorul fragment: „Constat că nimic nu este prea grav dacă este "bine situat" ideologic. Greșelile celor din tabăra opusă comunismului reperist au fost scrise cu majuscule înaintea meritelor lor - dau exemplu pe Mircea Eliade, Emil Cioran, Octavian Goga sau Tudor Arghezi. La trecerea anilor vreau ca deraierile extremei stângi să capete un tratament simetric. Să nu mi se mai spună azi că unii, chiar dacă au facut rele, rămân „băieți buni", iar alții, chiar dacă au facut și lucruri bune, rămân în eternitate "băieți răi". Nu mai trebuie să fiu obligată să privesc chiorâș într-o singură direcție, indiferent de unghiul din care privesc."

Liviu Iorașcu – Cernăuți: Nu mă miră faptul că ați rămas neplăcut surprins când o distinsă doamnă, Doina Uricaru, a folosit un torent de laude la adresa fostului rege Mihai I, unele denaturând adevărurile cunoscute - lipsind, ca atare, argumentele. Și eu am văzut această emisiune în care, printre altele, se afirma că acesta, după abdicare, a devenit „șeful exilului românesc". Nimic mai fals; el a respins orice implicare majoră în rândurile emigrației anticomuniste, limitându-se la a-și citi la radio „Europa Liberă" un mesaj de felicitare și încurajare către poporul nostru, în noaptea de Anul Nou. Atât! Restul sunt povești de adormit copiii. Documentele existente din timpul așa-zisului "război rece" dovedesc fără tăgadă că singurii care au participat la rezistență din exterior au fost legionarii, foarte bine organizați și de o dârzenie și moralitate remarcabile. Li s-au alaturat prințul Nicolae, principesa Ileana și câteva grupulețe de foști diplomați. Să nu „omit": și grupul P.N.Ț. care a funcționat de sine stătător între 1948-1954, care a avut două întruniri: când s-a înființat și șase ani mai târziu, din lipsă de orice activitate.

Valeriu Negru – Bacău: Repoducem câteva rânduri din scrisoarea trimisă: „În numărul trecut la această rubrică ați scris despre savantul Von Braun și armele V1 și V2. Vreau să amintesc, deși nu s-a recunoscut în mod oficial, că în mai 1945, la bazele din Peenemunde și în Nordhausen din Germania, rușii nu au mai găsit pe nimeni: cu doar două zile înainte americanii prădaseră totul, spre furia lui Stalin. Totuși, ei au reușit să pună mâna pe materiile prime, pe utilaje, pe toate stocurile de produse chimice explozibile, echipamente electrice și, mai ales, pe 300 de rachete V2 aflate în curs de fabricație. Rușii au pus mâna pe 1750 de tehnicieni și ingineri din industria aeronautică germană și pe mai bine de 6000 de ingineri din alte sectoare. Cel mai calificat inginer de rachete pe care l-au luat a fost Helmuth Grotrup care, împreună cu ceilalți, a lucrat fără a fi remunerat, timp de șapte ani. Ei au refăcut instalația de construcție și lansare V2. Au fost eliberați de munca obligatorie în 1953, după moartea lui Stalin."

Emilian Ghika

Periodic editat de "*ACȚIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor șef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacție: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ștefan Hâncu, Marius Prichici

Relații cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București** - ***Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

